

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 2

2021. g. aprīlis, maijs, jūnijs

92.2.

„Bet Tā Kunga žēlastība paliek mūžīgi mūžam dzīva tajos, kas Viņu bīstas, un Viņa taisnība uz bērnu bērniem ” 103. Psalmis 17. pants

Redakcijas kollēģijas piezīmes

Šoreiz redakcijas kollēģijas ziņojums sākas ar pateicību redakcijas kollēgam māc. Oļģertam Cakaram. Viņš jau daudzus gadus ir bijis Kristīgās Balss redaktors. Tad, kad 2018. g. sākumā pārgājām uz Kristīgo Balsi izdotu elektroniskā formātā, Oļģerts uzņēmās korrigēšanas darbu. Pirms dažiem mēnešiem Oļģerts paziņoja ka viņš vairs nespēj šo darbu darīt. Mēs sirsnīgi pateicamies mūsu bijušajam kollēgam par viņa darbu. Pateicos savai dzīves biedrei Sarmītei par viņas gatavību uzņemties šī numura korrigēšanas darbu.

Kad sākās pandēmija, mēs neviens nezinājām kā viss veidosies. Mēs esam pateicīgi Dievam, ka Viņš ir devis iespēju mūsu Amerikas latviešu baptistu apvienības (ALBA) darbam turpināties un arī veidoties lietojot jaunas metodes.

Šinī numurā ir 2021. gada kongresa dienu programma. Mēs ceram ka varēsim tikties no 20. līdz 22. augustam Bukskauntijas draudzes dievnāmā, blakus telpās un dārzā. Pateicība un slava mūsu Kungam par to ka Viņš ir pandēmijas gaitu strauji palēninājis ziemeļamerikā un arī citās vietās. Tā ir Viņa žēlastības un gādības pazīme. Būs patīkami atkal pulcēties lai kopā mācīties no Dieva vārda, dziedāt, lūgt, un sirdis un balsis pacelt ar pateicību Dievam. Viņa vārds pastāv mūžīgi, un Viņš kārtos visas pasaules gaitas.

Ir vairāki raksti šinī numurā kas vērs mūsu skatus uz Jēzu Kristu. Ne tik ļoti sen svinējām Lieldienas un ne ilgi pēc tam Vasarsvētkus. Mūsu draudzēs bieži nepiemin debesbraukšanas dienu. Šinī numurā jūs variet lasīt pārdomas, svētrunas par visiem šiem nozīmīgiem notikumiem.

Savā rakstā par Vasarsvētkiem māc. Dr. Pauls Barbins piemin rakstvietu no Lūkas ev. 24:13-32. Šī rakstvieta atstāsta to gadījumu kad Jēzus gāja ar mācekļiem ceļā uz Emmaus, bet viņi nepazina Jēzu. Tad pienāca vakars “Un viņi To gauži lūdza un sacīja: ‘Paliēc pie mums, jo vakars metas, un diena jau pagalam!’ Un Viņš iegāja pie tiem palikt”. Jēzus ir solījis, ka viņš būs ar mums ticīgiem vienmēr. Viņš

mūs nav atstājis un viņš mūs nekad neatstās.

Piegriežu jūs vērību arī uz mūsu Apvienības sagatavotiem YouTube video ieskaņojumiem. Tos jūs variet atrast šeit: <https://www.youtube.com/channel/UCbvDHNKJ0v3RslII72KuCSQ> Te ir ieskaņoti 20 svētbrīži un arī Dziesmu dienas virtuālais koncerts. Sirsnīgs paldies māc. Dr. Uldim Ukstiņam, māc. Dr. Paulam Barbinam par svētbrīžu sagatavošanu. Arī pateicos Ralfam Augstrozem par tehnisko sakārtošanu un rediģēšanas darbu.

Pēteris Aļļe

Redakcijas kollēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, P. Aļļe.
Mūsu tīmekļa lapas adrese:

www.kristigabals.com

Informācija: info@latvianbaptistsinamerica.org

ALBA tīmekļa lapa:

www.latvianbaptistsinamerica.org

SATURS

Redakcijas kollēģijas piezīmes – P. Aļļe	2
Vasarsvētki— māc. Dr. P. Barbins	3
Atceries—Neaizmirsti māc. Dr. U. Ukstiņš	4
Kristus—Virš Zemes un debesīs māc. Dr. U. Ukstiņš	8
Iztukšotais Glābējs—māc. Edgars Mažis	12
Redzi, es esmu še—sūti mani! Māc. Dr. U. Ukstiņš	15
Pārveidota dzīve? —Benita Ukstiņa	19
Kā mate, tā Dievs — māc. Dr. U. Ukstiņš	20
LBDS Kongress 2021 — Enoks Biķis	21
Kā tas bija pirms 50 gadiem — māc. Dr. U. Ukstiņš	24
Pārbaudītā ticība—ziņojums par kongresa Dienām—māc. Dr. U. Ukstiņš	26

Vāka foto: P. Aļļe

VASARSVĒTKI

Māc. Dr. Pauls Barbins

Visi bija izbijušies un neziņā un cits citam jautāja: 'Ko tas nozīmē?' (Ap. Da. 2:12)

Lasīju rasktu, kas lika man pārdomāt savu saprašanu par Vasarsvētku notikumu. Rakstnieks uzskata, ka Vasarsvētki ir kopsavilkums visam tam, kas ir noticis kopš Kristus augšāmcelšanās Lieldienu rītā. Vasarsvētkos svinam to, ka Dieva Svētais Gars atklāj Augšāmcēlušo Kristu visiem ļaudīm.

Godinot Kristus paliekošo klātbūtni, Vasarsvētki mūs aicina turpināt Lieldienu svinības. Šī svētku diena atzīmē ne tikai sākumu jaunam baznīcas liturģiskam posmam, bet mums spilgti atgādina, ka augšāmcēlušā Kristus spēks un godība ir cilvēku vidū. Kristīgo draudzi aicina nevis sākt no jauna, bet turpināt svinēt Lieldienas notikumu.

Kā lai izprotam šādu pieeju un kā lai saprotam to, kas notika Vasarsvētkos starp sapulcējušiem ticīgiem ļaudīm? Par palīgu pārdomāsim stāstu par diviem mācekļiem, kas sastapa Kristu, iedami pa ceļu uz Emmaus (Lūkas ev. 24:13-32).

Atceraties, kas notika: Kleopas un kāds cits vārdā nenosaukts māceklis devās ceļā uz Emmaus. Dzirdējuši vienīgi par tukšo kapu, tie gāja un parrunāja visu, kas bija noticis iepriekšējās dienās. Lūkas evaņģēlijā ir rasktīts, ka "viņiem runājot un spriežot, pats Jēzus pienāca un gāja kopā ar viņiem." Bet, mācekļi Jēzu nepazina.

Turpinādami kopējo ceļu, abi mācekļi sīki izskaidroja trešajam ceļotājam, ka iepriekšējās nedēļas skumjie notikumi lika izgaist viņu lolotās

cerības par Jēzus vareno atpestīšanu. Jēzus tad gājējus uzrunāja un izskaidroja visu no Mozus un praviešu rakstiem, kas bija par viņu rasktīts. Jēzus pieņēma mācekļu aicinājumu palikt ar viņiem un baudīt vakariņas. Tad viņš lēnām sevi atklāja, kad ņēma maizi, to svetīja, pārlauza un dalīja.

Acumirkļi Jēzus kļuva neredzams. Tomēr mācekļos palika nesatricināma sajūta, ka viņi bija sastapuši Augšāmcēlušo Kristu. Viņi sacīja viens otram: "Vai mūsu sirdis nedega, kad viņš ar mums runāja. . .?" Mācekļi nevarēja izskaidrot, kas bija noticis. Viņi tomēr neapšaubāmi apstiprināja, ko bija piedzīvojuši, un priecājās par to, ka viņu sirdis iedegās Kristus klātbūtnē.

Savā prātā iztēloju, ka abi mācekļi bija prieka pilni tādēļ, ka augšāmcēlušais Kristus bija sevi viņiem atklājis. Varbūt viņi nevarēja šīs sajūtas tik skaidri izstāstīt, lai citi arī labi saprastu ko viņi bija piedzīvojuši. Tie steidzās pie citiem lai stāstītu par notikušo un, ka tie Jēzu pazina.

Pieņemsim, ka dažas nedēļas vēlāk šie divi mācekļi bija starp pārejiem ticīgiem ļaudīm, kas bija sapulcējušies Vasarsvētku dienā. Šo piecdesmit dienu starplaikā vēl vairāk ļaužu bija sastapuši augšāmcēlušo Kristu. Viņš bija parādījies pārejiem mācekļiem kā arī citiem sekotājiem. Varbūt, ka daži tika apdāvināti ar plašiem atstāstījumu vārdiem, kad stāstīja par sastapšanos. Bet domāju, ka pārējie - tāpat kā bieži notiekas mums - varēja vienīgi pateikt, ka viņi kaut ko bija sajutuši un ka viņu sirdis iedegās Jēzus klātbūtnē.

Tad bija unikālais Vasarsvētku notikums. Brīdis, kad vairāki sastop augšāmcēlušā Kristus

spēku un varu. Notiek dažādi piedzīvojumi: stipras vēju brāzmas, uguns mēles, kas sadalās un nolaižās, un runāšana svešās mēlēs. Kopumā valdīja liels apjukums, izbija un neziņa. Viss, ko sapulcējušies ļaudis varēja izteikt bija jautājums: "Ko tas nozīmē?"

Savā iedomā es redzu Kleopu, kopā ar otro mācekli laimīgi starp pārējiem Vasarsvētku ļaudīm. Tie abi plaši smaida, jo nu arī cit piedzīvo to, ko viņi paši bija piedzīvojuši pirms piecdesmit dienām un ir mēģinājuši izskaidrot citiem bez lieliem panākumiem.

Tanī Vasarsvētku dienā, Dieva Gars aplaimoja visu pasauli ar Augšāmcēlušo Kristu. Tas lika ļaudīm iesaukties: Vai mūsu sirdis neiedegās! Tas pats Kristus, kas pievienojās mācekļiem ceļā uz Emmavu, tagad Gara veidā parādās ticīgo ļaužu pulkam. Ikkatrs klātesošais iegūst pārliecību, ka ir personīgi piedzīvojis Kristu visā augšāmcelšanās pilnībā.

Ar šādu pieeju varam vieglāk saprast kādēļ Vasarsvētki ir daļa no turpinošām Lieldienu svinībām un priecāties, ka Kristus tuvojas mums ikkatram. No pirmā brīža, kad Svētais Gars nolaidās pasaulē, ticīgie ļaudis svin, ka Kristus augšāmcelšanās klātbūtne tagad izplatās visiem ļaudīm. Tā nav rezervēta vienīgi nedaudzajiem mācekļiem vai dažiem sapulcējušiem ļaudīm uz kuriem Gars pirmo reizi nolaidās.

Un kā lai šīs Vasarsvētkos turpinošās Lieldienu svinības iespaido mūs šodien tūkstošiem

gadus vēlāk? Varbūt, ka šogad it sevišķi, turpināt svinēt Kristus augšāmcelšanos līdz pat Vasarsvētkiem ir vēl lielāka nozīme nekā iepriekšējos gados. Starp lielām sāpēm un zaudējumiem, Kristus parādās un pievienojās kā mācekļiem tā saviem sekotājiem, dalot augšāmcelšanās spēku un sajūsmu. Pirmie Jēzus sekotāji svinēja to, ka augšāmcēlušais Kristus parādījās gan pie tukša kapa, gan aiz aizslēgtām durvīm, gan ceļā uz kādu neievērojamu pilsētiņu. Kristus parādījās viņu šaubās, viņu bailēs, un viņu neziņu pilnās dzīvēs.

Tā arī šodien, augšāmcēlušais Kristus turpina parādīties tur, kur ir ne tikai bailes un šaubas, bet arī nedrošība un pat neticība. Tas nozīmē, ka Kristus ir klāt mums ikkatram šajā pandēmijas laikā, kurā bailojamies un esam bez īstajiem vārdiem izteikt ko domājam vai jūtam. Kristus spēks pievienojās mums kā līdzceļnieks mūsu pašu ceļojumos, vai reizēm arī nolaižas ugunīgās mēles starp ļaudīm.

Mums nav ko uztraukties, ja trūkst vārdu izskaidrot to, ko esam piedzīvojuši. Mums vienīgi jābūt gataviem ievērot, ka mūsu sirdis iedegas, lai tad varam izsacīt pateicību par Kristus klātbūtni. Šajos Vasarsvētkos ar izbijušām sirdīm un neziņu pilniem prātiem, mēs arī priecājamies, ka varam izteikt, cik vien labi varam, ka mūsu sirdis arī iedegas, jo augšāmcēlušais Kristus ir ar mums. Kā vienota Kristus draudze, Gara stiprināta, to liecinam plašajai pasaulei.

māc. Dr. Pauls Barbins

ATCERIES—NEAIZMIRSTI

Pārdomas aizvesto piemiņas dienā

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Šī gada aizvesto piemiņas dievkalpojumi aicināja atcerēties traģiskos notikumus mūsu latviešu tautas dzīvē kurus simbolizē 1941. gada, 14. jūnijs. Tāpat kā notikumi pirms 20 gadiem, 2001. gadā, 11. septembrī, ir tādi kuŗi iegravēti dziļi Savienoto valstu pilsoņu apziņā, tā notikušais pirms 80 gadiem,

1941. gada 14. jūnijā, iegravēts mūsu latviešu psihē. Mēs šo dienu atceramies, mēs to pieminam; mēs to nedrīkstam aizmirst! Mēs to atceramies ne lai lolotu sirdī atriebības un naida jūtas bet, lai liecinātu pasaulei ap mums par to ko mūsu tauta piedzīvojusi. Šo dienu mēs atceramies, mēs

Latvijas iedzīvotāju deportācija. Ogres dzelzceļa stacija, 1941. g. 14. jūnijā. Fotogrāfs nezināms. Avots: Latvijas Okupācijas muzejs.

pieminam un mēs nedrīkstam aizmirst, lai apzinātos, ka cīņā pret ļauno varu mēs nedrīkstam ne mirkli būt aizmāršīgi. Citādi, šī vara gūs virsroku gan mūsu personīgā dzīvē, gan pasaulē.

Mēs atzīmējam aizvesto piemiņas dienu lai apstiprinātu no jauna, ka Dievs bija mūsu tautas sargs nedienās un ir mūsu tautas sargs šodien. Pravieša Jesajas vārdi apliecina cilvēka aizmāršību pret tiem kuŗi cieš. Bet šie vārdi arī apliecina Dieva solījumu nekad neaizmirst tos kas uz Viņu paļaujas un Viņu meklē. Praviētis saka: “Taisnais aiziet bojā un neviens to neņem pie sirds. Dievbijīgie kļūst nedienu nomākti un neviens to neievēro. Patiesi kad viņš nostājās pret ļauno, tas kurš ir taisns tiek aizvests cietumā. Kad miers nāks, tie atdusēsies savā dusas vietā mierīgi ikviens! Un viņu taisnība turpināsies.” (Jesajas gr. 57:1-2) (Lasot mazliet paplašinātā versijā) Pravieša vārdi bija patiesība viņa sludināšanas laikā, kādus 2,500 gadus

pagātnē un šie vārdi ir patiesība daudzreiz šodien. Taisna un nevainīga cilvēka ciešanas reti kāds ievēro, retais tās atcerās, un ja kāds atcerās, tad vairums tikpat ātri to aizmirst.

I.

Mēs nedrīkstam aizmirst latvju tautas sāpju ceļu, jo to aizmirstot mēs zaudēsim savu tautu un zaudēsim sevi pašu. Vēl vairāk, aizmirstot pagātņi garantēsim, ka mums to atkal būs jāpiedzīvo. Cilvēki veido savas atmiņas; zaudējot atmiņas mēs zaudējam savu pagātņi un daļu no mūsu cilvēcības. Izraēla tautas ticību Vecā derībā veidoja tas, ka tā atcerējās Dieva rīcību tautas dzīvē. Dieva dotie likumi tiek pamatoti aicinājumā atcerēties: “Es esmu tas Kungs tavš Dievs, kas tevi izveda no Ēģiptes zemes no vergu nama.” (V. Mozus gr. 5:6) Pavēli par sabata turēšanu motivē atmiņas, ka Izraēlieši reiz verdzināti Ēģiptē: “Piemini ka tas Kungs tavš Dievs, tevi no turienes izveda ar stipru

roku un izstieptu elkoni.” (V. Mozus gr. 5:15a)

Rūpībā par cietēju, par vergu un par svešinieku tiek atkārtoti piektā Mozus grāmatā motivēta ar vārdiem: “Un tev būs pieminēt (atcerēties) ka tu pats esi bijis kalps Ēģiptē un apzinīgi glabāt un ievērot šos iestādījumus.” (V. Mozus gr. 16:12)

Baznīcas gadā mēs atceramies visu kas ar Jēzu noticis: no piedzimšanas Betlēmē, kad ķēniņš Hērods viņu velējās nogalināt, līdz nāvei Golgātā, kad viņš krustā sists. Mēs atceramies viņa augšāmcelšanos un debess braukšanu. To pieminam arī ticības apliecībā kuŗu daudzās draudzēs atkārtoti ik svētdienas. Mēs atceramies Jēzu lielo Cietēju, un mūsu atmiņas motivē un stiprina mums nepaiet gaŗām nevienam cietējam.

Kā ticīgi ļaudis, kā Jēzus Kristus draudze, mums jāņem pie sirds kad taisnais cieš, tiek vajāts, nomākts un cietumā mests. Kā ticīgie latvieši mēs nevaram un nedrīkstam nekad aizmirst mūsu tautas Golgātas ceļu. Kā latviešu ticīgie, kā Kristus draudze, mēs nedrīkstam aizmirst tautas sāpju ceļu. Latvijas Okupācijas muzeja filmas, piemēram :“The Children of Siberia”, un grāmata: “We Sang Through Tears” atgādina pasaules sirdsapziņai mūsu tautas sāpju ceļu. Vēl līdz šai baltai dienai mūsu tautas okupanti nav atzinuši savu atbildību mūsu tautas postīšanā.

14. jūnijs skaidri apliecina ka pasaulē ir ļaunais, kas savās žņaudzošās rokās tur cilvēku un dara to par necilvēku, par zvēru. Šo ļauno darbību varam redzēt un par to dzirdēt ikdienas, arī šodien. Mjānmā redzam brutālu diktatūru kuŗa apspiež un nogalina savus pilsoņus. Afganistānā redzam Talibana darbības uzliesmošanu un tā brutālo rīcību, nesen uzspridzinot 80 studentes skolā. Bieži aizmirst ilgstošās vajāšanas Ķīnā un Ziemeļu Korejā, sevišķi pret minoritātēm. Šī vardarbības litānija nebeidzas! 14. jūnijs mums atgādina valsts sponsorēto teroru kuŗu gadu desmitus Padomju savienībā piedzīvoja mūsu tauta. Tāpat šodien valsts sponsorētā vardarbība piekopta daudzās vietās mūsu pasaulē. Mēs kā ticīgi ļaudis apzinamies ko nozīmē: “Bez

Dieva cilvēkam tā prāts ir neauglīgs un ļauns.” To mums liecina 14. jūnijs! Brutalitātes, kuŗas izveda pret mūsu tautu nav nekad attaisnojamas. Tās bija Padomju savienības sīki izstrādātā un rafinētā velnišķība. Mēs kā latvieši un kristieši to neaizmirstam, ne lai glabātu naidu un rūgtumu sirdī un meklētu atriebību, bet lai brīdinātu pasauli pret velnu un viņa meliem: “Viņš no paša sākuma (saka Jēzus) ir bijis slepkava un nestāv patiesībā, jo patiesība nav viņā. Melus runādams viņš runā pēc savas dabas, jo viņš ir melis un visu melu tēvs.” (Jāņa ev. 8:44b) Sātans saka ka melns ir balts, ka rūgts ir salds un ka meli ir patiesība. Vēl šajās dienās Krievijā ir ļaudis kuŗi atzīmē Stalina dzimšanas dienu, kas ilgojas pēc tām senām, labām, dienām kad valdīja šis brutālais diktators, kad miljonus nogalināja.

Mēs nedrīkstam aizmirst 14. jūniju, jo tikai neaizmirstot pacelsim savas balsis pret šiem meliem. Reinholds Niebuhrs savā klasiskā darbā : The Children of Light and the Children of Darkness, rakstot manā piedzimšanas gadā, 1944. gadā, saka “Modernais sekulārisms sadalās daudzās skolās. Bet visas šīs dažādās skolas apvienojas atstumdamas kristietības doktrīnu par oriģinālo grēku (iedzimto grēku). Šis nopietnais un patiesais skats par cilvēces stāvokli tika vienkārši noraidīts mūsu moderna kultūrā.” Modernais sekulārisms noraida kristiešu pasaules uzskatu un atstāja pasauli tumsības bērnu varā, jo modernā sekulārisma paudēji neapzinājās cik liela ir tumsa. Niebuhrs raksta: “Kristīgā ticība pastāv uz to ka Kristus mīlestība ir pamata norma cilvēces eksistencē un tai jāizpaužas sociālā dzīvē, jo mēs neesam gatavi to ierobežot tikai ar sevi un savējiem, bet redzam savu morālo atbildību pret visiem citiem.” Viņš saka: “Kristīgās ticības cerība ir, ka dievišķai varai tos uzturot vēsture var nobeigt to, ko pat viscēlākiem cilvēku centieniem jāatstāj nenobeigtu; un var šķīstīt to korupciju kas parādās pat visskaidrākos cilvēces centienos. Šī ticība un cerība ir vajadzīga lai mēs piepildītu savu sūtību vēsturē.”

Reiz Savienotājās valstīs bija universitātes

profesori kuŗi rādīja uz Padomju savienību ka ideālu sabiedrību, pilnīgi akli pret tās vardarbību. Tie bija akli pret Jaunā viltību. Tāpat arī šodien ir ļaudis ņeit Savenotās valstis kuri ir akli pret Padomijas varas pēcteci, bijušā KGB aģenta Vladimira Putina viltību. Tādēļ mēs kā latviešu ticīgie neaizmirstam, un nekad nedrīkstam aizmirst 14. jūniju. Tas liecina par oriģinālo grēku un sātana viltību un slepkavībām. Mēs paļaujamies uz Dievu kuŗā vienīgi ir atrodama cerība un dzīvība.

II.

Tā 14. jūnijs paradoksāli mūs aicina neaizmirst to ko tas Kungs mums labu darījis. Kā mudina Psalmists: "Teici to Kungu mana dvēsele, un viss, kas manī, Viņa svēto vārdu! Teici to Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!" (Psalms 103:1-2) Kā raksta Reinholds Niebuhrs: "Kristīga ticība ir vienīgā kas var dot paliekošu un nesatricināmu cerību ļaunā pasaulē." Mūs nesalauzīs ciešanu mēris kas mums uzlikts, kas mūsu tautai uzlikts, jo mēs apzināmies, ka uzvara nepieder ļaunai varai kuŗa to nesa, nedz sātanam, kas dara visu ļaunu un visu postu kas redzamas šajā pasaulē.

Padomju savienība ir sabrukusi un tās kalpiņu un pakalpiņu rīcība diskreditētā. Latvija ir brīva valsts, un par spīti nepilnībām kuŗas redzamas tautas dzīvē, šodien mēs priecājamies un slavējam Dievu ka brīvības saule ir uzlēkusi. Mēs priecājamies ka sarkan-balt-sarkanais karogs plīvo virs Rīgas torņiem. Sātans savu cīņu nav uzdevis. Bet viņš ir šodien zaudējis šo vienu kauju - turēt Latviju

Foto: Daniel Bernard on Unsplash

verdzībā. Ir noticis brīnums – Latvija ir brīva! Tas ir tā Kunga darbs un brīnums mūsu acīm. Kad gadu desmitus cerējām uz Latvijas brīvību, pēc tās lūdzam, bija grūti veidot praktisku scenāriju, ka tā patiesi varētu nākt. Bet Dievs svētīja Latviju un tai deva brīvību. Dievs deva brīvību mūsu cietēja tautai. Viņš darīja līdzenu ceļu uz brīvību. Viņš dziedināja un cietējiem sniedza atlīdzību un apmierinājumu. Tā šajās dienās Latvijā piemin to ciešanas kuŗus izsūtīja un tiem ierādīta goda vieta tautas dzīvē. Tā tam ir jābūt. Dievs nav aizmirsis nevienu cietēju! Viņš saka uz seno Izraēlu un saka uz latviešiem kuŗi cietuši: "Bet pie miera nāk un atdusas savas vietās mierīgi ikviens kas godam gājis savu taisno ceļu." (Jesajas 57:2) Dievs nav aizmirsis nevienu mūsu tautas cietēju. Tā dzirdam Dieva vārdus: "Jo tā saka tas Augstais un Varenais, kas mūžīgi dzīvo. Viņa vārds ir Svētais! Es dzīvoju augšā un svētnīcā un pie tiem kam sagrauzts un pazemīgs gars, lai atdzīvīnātu garu pazemotiem, un spirdzinātu sirdi sagrauztiem." (Jesaja 57:15) Dievs bija tuvu pazemotiem cietējiem, kuŗus kā lopus sadzina vilcienu vagonos,. Viņš Kristū sola valstību garā nabagiem un taisnības dēļ vajātiem, iepriecu bēdīgiem, uzvaru lēnprātīgiem, maizi un ūdeni izslāpušiem un izsalkušiem. Sirdsskaidrie Viņu redzēs!

Mēs, lūkojoties pagātnē uz Golgātas ceļu kuŗu mūsu tautas dēli un meitas staigāja apziņā ka sirdsšķīstie Dievu redzēs, redzamka Sibīrijas nometnēs Dievs nebija pametis savējos. Mēs, kaut cik nepilnīgi, varam redzēt šo Dieva žēlastības patiesību, brīvā Latvijā. Tās pilsoņiem dota brīvība Dievu savu Radītāju brīvi pielūgt. Žēl, ka daudzi neizmanto šo brīvību atcerēties mūsu tautas ciešanas ceļu un lūgšanā nolikt tautu Dieva troņa priekšā. Tie, un varbūt arī mēs, kādreiz neapzināmies cik svarīgi ir neaizmirst mūsu tautas pagātni, tās ciešanu ceļu. Cik svarīgi ir neaizmirst ko tas Kungs mums laba darījis. Viņš dod cerību tiem kam salauzts un satriekts gars!

Pārbaudīta un dzidrināta ciešanu un vajāšanu uguns mūsu tauta nav izdzisusi bet ir pastāvējusi to

taisnības dēļ vajāto, kas uz savu Dievu vienmēr paļāvušies. Viņš saviem ļaudīm sola mieru un dziedināšanu. Ciniķis sacīs, vēl joprojām nav miers zemē kuŗā Jesaja sludināja un ikdienas tur naidā un atriebībā lej asinis. Nupat izcīnīja brutālu karu starp izraēliešiem un palestīniešiem. Ciniķis sacīs, vienīgo mieru kuŗu guva daudzi uz Sibīriju aizsūtītie bija kapa kopiņā dzelzceļu sliežu malā.

Jā, ļaunums ir spēcīgs! Tā ir mācība kuŗu nekad nedrīkstam aizmirst. Bet, vēl vairāk nedrīkstam aizmirst, ka Dievs ir spēcīgāks. Ir labi zināt, ka mūsu tautas cietēji aizgāja Dieva mierā, lai iemantotu to valstību kuŗā nebūs vairs sāpju, vaidu un asaru. Vienīgi šī ticība un cerība dod spēku satriekt ļauno un cīnīties par labo mūsu pasaulē. Atklāsmes grāmatā, Bībeles beidzamā grāmatā, lasām: "Uzvarējis ir Jērs kas tapa nokauts! Uzvarētājs ir Jēzus Kristus, kuŗš krustā sists, bet augšāmcēlies un debesīs uzbraucis." Viņš ir ar mums ikdienas caur Svēto Garu kuŗu izlēja pār draudzi Vasarsvētkos. Viņš nāks pie mums varā un spēkā laikam beidzoties

nodibināt savu miera un taisnības valstību. Ticība krustā sistajam neļauj mums aizmirst nevienu mūsu tautas cietēju. Dziedam: "Aizej uz Golgātas kalnu, vēro kāds brīnišķīgs krusts. Gadsimtiem pāri tas staro, nicināts, vienkāršs, bet svēts."

Mēs ņemam vērā taisnos kas boja gājuši, dievbijīgos, kas nedienās nonākuši. Mēs kā latvieši, kā kristieši, neaizmirstam tos kuŗi nostājoties pret ļauno tika aizvesti, mesti cietumos, spīdināti čekas kambaros un izsūtīti uz Sibīrijas taigām. Mēs tādej ņemam vērā tos kuŗi šodien daudzās vietās pasaulē cieš, jo mēs ticam krustā sistam Glābējam. Mēs latvieši zinām ko nozīmē ciest. Mūsu dalība aizvesto piemiņas dievkalpojumos liecina, ka mēs pieminam, mēs neaizmirstam, mēs ņemam vērā un mēs atminamies. Mēs zinām, ka Dievs dzird un paklausā mūsu lūgšanas un paklausīs tās vienumēr!

Āmen

Macītājs Dr. Uldis Ukstiņš

KRISTUS: VIRS ZEMES UN DEBESĪS

Lūkas ev. 24:44-53

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Debesbraukšanas diena. Šī ir diena kuŗa tiek maz ievērota un atzīmētā, sevišķi evaņģēliskās draudzēs. Bet kaut šo dienu daudz mazāk atzīmē vai ievēro, salīdzinot ar Ziemsvētkiem, vai Lieldienām, šī diena ir tik pat svarīga. Bez Jēzus debesbraukšanas nepastāvētu kristīgā draudze. Ja nebūtu Kristus debesbraukšana nebūtu desmit dienas vēlāk Vasarsvētki, kad Svētais Gars nāca pār mācekļiem un vairāk kā simts citiem Kristus sekotājiem kuŗi bija pulcējušies augšistabā Jeruzālemē. Ja nebūtu Vasarsvētki nebūtu kristīgā

draudze, jo Vasarsvētki ir draudzes dzimšanas dienā.

Mēs Lūkas evaņģēlijā, beidzamās nodaļas beigās, lasām par Jēzus debesbraukšanu. Lūkas šo notikumu apraksta atkal savā otrā grāmatā Jaunā Derībā, Apustuļu darbos pirmā nodaļā. No savas augšāmcelšanās, Jēzus, pārveidotā, apskaidrotā un augšāmcēlušā miesā pavada vēl četrdesmit dienas virs zemes. Šajā laikā viņš

vairākkārt parādās saviem mācekļiem un citiem saviem sekotājiem apstiprinot ar šo parādīšanos, ka

viņš patiesi ir cēlies no kapa, no nāves! Tā mēs lasām Pāvila pirmā vēstulē korintiešiem, 15. nodaļā, spēcīgu liecību par Kristus augšāmcelšanos: “Jo es jums visu pirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem, pēc rakstiem. Un ka viņš aprakts, Un trešajā dienā augšāmcelies pēc rakstiem, Un parādījās Kefam, pēc tam tiem divpadsmitiem. Pēc tam viņš ir parādījis vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē, no kuriem daudz vēl dzīvi, bet citi jau miruši. Pēc tam viņš parādījās Jēkabam, tad visiem apustuļiem. Kā pēdējam parādījās arī man, kā kādam nelaikā dzimušam.” (Pāvila 1. vēst. korintiešiem 15: 3-8; Londona 1966) Kristus parādījās Pāvilam no debesīm pēc debesbraukšanas jo Pāvils vēl nebija ticībā pievērsies Kristum kā Glābējam. Viņš vēl nebija jaun-piedzimis.

Tajās starplaika dienās, no augšāmcelšanās līdz debesbraukšanai, Kristus mācīja savus mācekļus tāpat kā viņš to darīja aprakstā par viņa sastapšanos ar mācekļiem ceļā uz Emmaus. Lasām Apustuļu darbos sākumā: “Tiem viņš arī pēc savām ciešanām ar daudz skaidrām zīmēm, bija dzīvs parādījis un četrdesmit dienas viņu vidū redzēts, runājis par Dieva valstību.” (Apustuļu darbi 1:3) Domājams, ka tas ko Jēzus mācīja šajās starp laika dienās, parādījās Jaunā derībā, Apustuļu darbos, apustuļu sludināšanā un vēlāk apustuļu vēstulēs.

Pēc četrdesmit dienām Jēzus atstāja šo zemi lai atgrieztos debesīs pie sava Tēva. Debesbraukšanas notikums ir aprakstīts Mateja un Lūkas evaņģēlijos un Apustuļu darbos. Ti piemina arī Marka evaņģēlijā, bet daudzi Bībeles izskaidrotāji domā ka Marka evaņģēlija beigās, kur tas pieminēts, nav rakstījis Marks, bet ir vēlāka laika pielikums.

I.

1) Kristus nāve ir cilvēkiem saprotama. Daudzi nesaprot Kristus nāves īsto nozīmi, bet nāve šajā pasaulē mums ir visapkārt. Ādamā visi mirst! Lai gan neticīgie noraida Kristus nāves glābšanas nozīmi, tas ka viņš mira, nav kontroversiāla liecība.

2) Daudziem ir grūtāk saprast un pieņemt augšāmcelšanos. Jēzus Kristus augšāmcelšanās, kā

to skaidri liecina Jaunā Derība, nebija miesas atdzīvināšana, bet gan pārveidošana. Kristus cēlās no kapa pārveidotā, apskaidrotā miesā. Arī mūsu dienās cilvēki, kuri tehniski miruši un sirds viņiem apstājusies, kādreiz atdzīvina.

3) Mums ir grūti saprast Jēzus Kristus debesbraukšanu modernā laikmetā. Tā paliek mums liela mistērija. Prasām: “Kas patiesi notika debesbraukšanā?” Mēs lasām Apustuļu darbos: “To sacījis, viņš tiem redzot tika pacelts, un padebess viņu uzņēma prom no viņu acīm.” (Apustuļu darbi 1:9)

Vai ir ķecerība šo jautājumu vispār prasīt, par to domāt? Kad Jēzus pazuda no mācekļu acīm tajās četrdesmit dienās kad starp augšāmcelšanos un debesbraukšanu tiem parādījās, tas pamatā nebija kas citāds kā tas kas notika debesbraukšanā. Starpība ir, ka debesbraukšana ir pēdējā reize kad Jēzus parādās mācekļiem. Viņa zemes laikam ir pielikts punkts! Viņš vairs ar tiem nebūs apskaidrotā miesā, bet būs ar tiem caur Svēto Garu. Jēzus ar debesbraukšanu pārcēlās citā dzīves dimensijā – garīgā dimensijā, ko apzīmējam ar vārdu, debesis.

Vai esat lasījuši par “multiversis”, par to ka ir vairākas universas? Nopietni zinātnieki par šo spriež. Daudz ir pasaulē nesaprotams, neaptverams. Gara pasaule ir tik pat īsta kā mūsu fiziskā pasaule! Tā ir arī Dieva radīta! Tajā mājō eņģeļi!

II.

Pirms Jēzus beidzamo reizi parādījās mācekļiem, viņš tiem atgādināja patiesību kuŗa ir viņa mācības centrā laikā starp augšāmcelšanos un debesbraukšanu. Viņš atkal un atkal uzsvēra ka liecība par viņa dzīvi un darbu, viņa krusta nāvi un augšāmcelšanos, ir atrodama Vecās Derības pravietojumos. Tā lasām apceramās rakstu vietas sākumā: “Tad viņš teica: Šie ir mani vārdi ko es jums sacīju kad biju pie jums.” (Lūkas ev. 24:44a) Jēzus runā par to laiku kad bija kopā ar saviem mācekļiem pirms debesbraukšanas. Varam prasīt: “Vai tad Jēzus nav ar mums šodien pēc debesu braukšanas?” Un atbilde ir: “Jā!” Bet viņš ir ar mums citādākā veidā. Viņš šodien nav ar mums savā apskaidrotā

miesā, bet Viņš ir ar mums caur Svēto Garu.

Tad turpinām lasīt Jēzus vārdus: “Visam bija notikt kas par mani rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.” (Lūkas ev. 24:44a) Vecās Derības liecība par Mesiju, par svaidīto valdnieku uz Dāvida troņa, piepildās Jēzū Kristū. Viņš ir Vecās Derības liecības un mācības kulminācija. Lasām: “Tad viņš lika viņu prātiem atvērties un tie saprata rakstus.” (Lūkas ev. 24: 45) Mācekļi pazina Vecās Derības pravietojumus par Mesiju. Tikai pēc Kristus augšāmcelšanās tie pilnīgi saprata kā šie raksti attiecās uz Jēzu. Mācekļi sāka saprast, ka Jēzus ir Vecā Derībā solītais, mūžīgais valdnieks uz ķēniņa Dāvida troņa. Viņa valdīšana neietver tikai Izraēlu, bet tā ietver visu pasauli. Viņa valstības pilsoņi nebūs tikai Izraēlieši, bet gan visas pasaules ļaudis. Jūdu nīstie pagāni ir arī Dieva ļaudis, Dieva bērni, kuŗiem pienākas vieta Dieva valstībā. Tā ir Jēzus Kristus skaidrā mācība.

Foto: Sawyer Bengston on Unsplash

Patiesību, ka par viņu atrodami pravietojumi Vecā Derībā, Jēzus atkal apstiprina sakot: “Tā stāv rakstīts, ka Kristus bija ciest un augšāmcelties no miroņiem trešā dienā.” (Lūkas ev. 24:46) Ideja, ka Mesijam ir jācieš bija jūdiem Jēzus dienās pilnīgi nesaprotama un tādēļ nepieņemama. Kad uz Filipa Cēzarejas ceļa Pēteris apliecināja ka Jēzus ir Kristus, tas ir Mesija, Jēzus sacīja: “Cilvēka dēlam būs ciest un vecajo un augsto priesteru atstumtam tapt.” (Lūkas ev. 9:22) Dzirdot Jēzu tā runājam Pēteris norāja viņu sakot: “Kungs, lai tas tā nenotiek!”

Teologs un Bībeles komentētājs Viljams Bārklis (William Barclay) citē no vairākiem tā laika ebrēju svētiem rakstiem ārpus Toru kas lūkojās uz Mesija nākšanu. Citēšu īsumā tikai vienu no grāmatas nosauktas: Mozus uzņēšana (The Assumption of Moses). Tur lasām: “Viņš parādīsies lai tiesātu pagānus. Viņš iznīcinās to elku dievus. Tad Izraēls būs laimīgs un celsies uz ērgļa spārniem. Tie izbeigsies un Dievs tevi Izraēl pacels! Tu skatīsies no augšienes un redzēsi savus ienaidniekus Galēnā. Tu pazīsi viņus un priecāsies!” Šādas domāšanas gaisotnē ideja, ka Mesija nebūs tāds kas ar varu satrieks pagānu pasauli, bet ir Cietēja kalps, kas nesīs gaismu pasaulei, arī pagāniem, bija nepieņemama. Tomēr šī ideja bija viņu pašu svētos rakstos, Vecā Derībā, Torā.

Ideja, ka jūdu tautu izsūta sludināt grēka piedošanu un vietu Dieva valstībā visai pasaulei, bija Jēzus dienās jūdiem sveša un nepieņemama. Bet tas ir ko Jēzus atgādina mācekļiem un pavēl viņiem tā darīt. Pie savas debesbraukšanas Jēzus skaidri saka: “Jūs būsiet mani liecinieki, gan Jeruzālemē, gan visā Jūdejā, Samarijā un līdz pasaules galam.” (Apustuļu darbi 1:8)

Vēlāk Apustuļu darbos atrodam apustuli Pēteri runājot Romas virsnieka Kornēlija namā. Tur, kad Pēteris sludina evaņģēliju, Svētais Gars nāk pār šiem pagāniem kad tie atsaucās vēstij par Kristu kā Glābēju. Lasām ka Svētais Gars nāca pār visiem kas šos vārdus dzirdēja. Pēteris saka: “Kas gan var liegt ūdeni šo laužu kristīšanai kas dabūjuši Svēto Garu, tāpat kā mēs.” (Apustuļu darbi 10 :47)

Pēteris jau savā sludināšanā Kornēlijas namā bija sacījis: "Tiešam es atzīstu ka Dievs neuzlūko cilvēku vaigu, bet ikvienā tautā viņam ir tīkams kas viņu bīstas un taisnīgi dzīvo. Šis ir tas vārds ko viņš Izraēla bērniem sūtījis, pasludināt: mieru caur Jēzu Kristu. Tas ir Kungs pār visiem!" (Apustuļu darbi 10:34-35)

Cik traģiski ka vairāk kā 2000. gadus vēlāk vēl ir ļaudis kas nes apzīmējumu kristietis, bet grib liegt pestīšanas vēsti ļaudīm kas nav kā viņi; kas nāk no citām rasām, tautām, vai etniskām grupām. Cik traģiski, ka šodien ir kristieši kas uzskata sevi pārākus un labākus par citiem cilvēkiem. Kristus skatā nav otrās šķiras ļaudis. Pēteris sacīja, ka Dievs neuzskata cilvēku vaigu. Tā ir Kristus debesbraukšanas vēsts! Jēzus izsuta mācekļus un mūs ar vēsti par viņu kā Pestītāju pie ikviena cilvēka. Pasludināt Kristu ka Glābēju visai pasaulei ir vienmēr bijusi draudzes sūtība.

III.

Jēzus mācības centrā par debesbraukšanu ir arī liecība, ka viņa aiziešana ir pāreja no viena darba posma uz nākošo. Viņš mācekļus atstāj redzamā, apskaidrotā miesā kāda viņam bija pēc augšāmcelšanās; bet viņš būs ar viņiem caur Svēto Garu. Tā mēs lasām Lūkas evaņģēlija aprakstā par debesbraukšanu: "Un redzi es jums sūtu savu apsolījumu. Bet palieciēt pilsētā līdz kamēr tiksiet apģērbti ar spēku no augšienes." (Lūkas ev. 24:49) Spēks no augšienes ir protams Svētais Gars.

Svētā Gara centrālā loma Jēzus darba turpināšanā virs zemes ir izteikta skaidrāk Apustuļu darbu aprakstā par debesbraukšanu. Tur lasām Jēzu sakām mācekļiem: "Bet jūs dabūsiet spēku kad Svētais Gars būs nācis pār jums un būsiet mani liecinieki." Desmit dienas pēc debesbraukšanas, Vasarsvētkos, piepildās šie Jēzus vārdi. Tad Svētais Gars ar spēku nāk pār mācekļiem un vairāk ka simts viņa sekotājiem kas bija pulcējušies augšistabā Jeruzālemē. Vasarsvētku notikuma aprakstā lasām: "Un piepeši no debesīm nāca troksnis, it kā stiprs vējš un piepildīja visu namu kur tie sēdēja. Un viņiem parādījās it kā uguns mēles kas sadalījās un

nolaidās uz ikvienu no tiem." (Apustuļu darbi 2:2-3) Spēcīgais vējš un uguns mēles liecina par Gara nākšanu pār draudzi.

Svēta Gara darbs ir Jēzus Kristus darba turpinājums. Tā lasām arī Jāņa evaņģēlijā, ka Jēzus pēc savas augšāmcelšanas dod Svēto Garu saviem mācekļiem. Viņš pēkšņi parādās mācekļu vidū kad viņi ir sapulcējušies aiz slēgtām durvīm, baidīdamies no vajāšanām no jūdu tautas vadības, rakstu mācītājiem un saduķejiem. Viņš saka uz tiem "Miers ar jums!" Tad lasām: "Un to sacījis viņš tiem rādīja savas rokas un sānus. Tad mācekļi kļuva līksmi savu Kungu redzēdami." (Jāņa ev. 20:20) Tie saprot ka sieviešu liecība par viņu dzīvo Kungu ir tiešam patiesība: "Tad Jēzus vēlreiz viņiem saka: miers ar jums! Kā Tēvs mani sūtīja tā Es jūs sūtu. Un to sacījis Viņš dvesa un sacīja viņiem: "Ņemiet Svēto Garu!" (Jāņa ev. 20:19-20) Jēzus dod saviem mācekļiem savu Garu, Svēto Garu, jau pirms debesbraukšanas. Svētais Gars nāk par visu draudzi Vasarsvētkos, pēc viņa debesbraukšanas. Tā divkārtīgi tiek apstiprināts, ka Svētais Gars ir Jēzus darba turpinātājs. Darbs ko darīja Jēzus atrodoties virs zeme tagad turpinājās draudzē Svētā Gara spēkā un vadībā. Jēzus nāca mirt par cilvēku grēkiem un cēlas no kapa kā liecība, ka grēka vara pār cilvēku salauzta. Draudzei ar Svēto Gara piepildīšanu ir dota sūtība apliecināt Jēzu kā Pestītāju, kas nesa mūsu grēkus un ir atvēris mums debess vārtus.

Kad mācekļi skatījās debesīs kur Jēzus pazuda no viņu acu skata pie tiem piestājas eņģelis sakot: "Galilieši ko jūs stāvat skatoties uz debesīm? Šis Jēzus kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks kā jūs viņu redzējuši aizejam." (Apustuļu darbi 1:11) Nāk diena kad Jēzus atgriezīsies šajā pasaulē, kad būs jaunas debesis un jauna zeme. Līdz tai dienai mūsu uzdevums kā draudzei ir nest vēsti par viņu musu kaimiņam un līdz pasaules galam!

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

IZTUKŠOTĀIS GLĀBĒJS

Pāvila vēstule Filipiešiem 2:5-11

Māc. Edgars Mažis

“Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū, kas, būdams Dieva veidā, neuzskatīja kā satveramu laupījumu būt vienādam ar Dievu, bet sevi iztukšoja, pieņēmis kalpa veidu, un, tapis pēc cilvēka līdzības un būdams tāds pats kā cilvēks, viņš pazemoja sevi, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei. Tādēļ arī Dievs viņu paaugstināja un dāvāja viņam vārdu, kas ir pāri visiem vārdiem, lai Jēzus vārdā visi mestos ceļos – kas debesīs, kas virs zemes un zem zemes – un lai katra mēle apliecinātu, ka Kungs ir Jēzus Kristus Dievam Tēvam par slavu.” (Pāvila vēstule Filipiešiem 2: 5-11)

Iztukšotais Glābējs

Visi nekad nedomās vienādi. Mums katram ir savas domas. Un tas ir gan skaisti, gan sarežģīti. Jo cik viegli būtu, ja visi domātu vienādi. Un cik garlaicīgi būtu, ja visi domātu vienādi. Un tomēr apustulis Pāvils rosina tiekties, lai mūsu domas būtu kaut kādā veidā saskaņotas ar Jēzu Kristu. Un ne tikai domas, bet domāšanas veids. Tāpēc šajā Pūpolu svētdienā mēs lūkojam Viņu, joprojām apbrīnojam Viņu, jo Viņa piemērs ir kaut kas tāds, kas mūs iedvesmo kļūt līdzīgākiem Viņam. Šajā bagātajā tekstā ir vismaz 3 iedrošinājumi, lai mēs varētu piedzīvot Kristus domāšanas veidu gan individuāli, gan kā draudze. Jo mēs joprojām esam nepilnīgi. Tikai dažus pantus iepriekš Pāvils brīdina no miesīga dzīves veida: “neko nedariet sāncensības vai tukšas slavas dēļ, bet pazemībā vērtējiet cits citu augstāk par sevi, rūpēdamies katrs ne tikai par savu labumu, bet arī par cita labumu.”

Sāncensība, tukša slava, vēlme izcelties uz otra rēķina. Tas raksturoja gan pirmos kristiešus, gan

mūs šodien. Bet Pāvils aicina apskatīt, kā Kristus uzvarēja tos pašus kārdinājumus kas mums ir arī šodien.

Neturēšanās pie statusa

“kas, būdams Dieva veidā, neuzskatīja kā satveramu laupījumu būt vienādam ar Dievu”

Mums, cilvēkiem, ir tik grūti saprast šo Jēzus rīcību, jo statusam mūsu dzīvē ir milzīga nozīme. Mēs gribam būt ievērojami. Gribam, lai mūs atzīst un ierauga. Dažreiz ir izjūta, ka statuss ir kā mūsu aizsardzība. Ja es būšu ievērojamā vērta, ja man būs augsts amats, tad es varēšu dzīvot drošībā. Tad citiem būs man jāpaklause. Būt galvenajam. Pat tad, kad cilvēks it kā saka: es jau neko, bet patiesībā mazākais lēmums ģimenē vai darbā tiek pieņemts tikai tad, ja tas notiek, kā es gribu, kā es esmu iedomājies. Es domāju, ka šis laiks ir īpaši grūts tiem cilvēkiem, kuri grib citus pārsteigt ar jaunu apģērbu, jaunu īpašumu, automašīnu, mājas iekārtojumu. Izņemot sociālos tīklus, nav jau kur parādīt savu bagātību, nav jau arī iespēja citu priekšā izcelties. Dažreiz ir izjūta, ka ir cilvēki, kuŗi bez amata un statusa vispār nezina kā dzīvot. Sevi izcelt un parādīt ir gandrīz ikdiena. Tas pats draud arī kristiešiem, īpaši tad, ja mēs domājam, ka esam zinīgāki un garīgāki par citiem. Tad vienā brīdī vairs nemanam, ka mūsu izturēšanās citus noliek un pazemo.

Pāvils citē kādu senu dziesmu, iespējams vienu no senākajām, ko kristieši dziedāja par Jēzu. Viņš neturējās pie sava statusa. Un tas mūs šokē. Jo pasaules izpratne par dzīvi ir karjeras kāpnes, kur mēs kāpjām arvien augstāk līdz sasniežam kādu virsotni. Bet Jēzum ir jālieto citas kāpnes. Viņš kaut

ko atstāj, lai būtu kopā ar mums.

“Kas Dieva gīmī būdams neturēja par laupījumu, Dievam līdzī būt” Šis teikums ir mazliet grūti tulkojams. Jēzus bija un ir Dievs, bet Viņš nepretojās idejai, ka kaut kas ir jāatstāj, no kaut kā ir jāatsakās, lai glābtu mani un tevi. Jēzus jau neko nepazaudēja no sava statusa, tikai Viņam vajadzēja to izdzīvot pavisam citādākos apstākļos. Dievs, kurš ir Gars, pēkšņi ir ielikts laikā un telpā. Varbūt bija tā cietuma izjūta, būt šaurās sienās, bet tā bija pilnīgi jauna pieredze Jēzus dzīvē. Un tam bija mērķis. Nereti mēs varam pazaudēt savu statusu pašu vainas dēļ, var gadīties, ka mēs to pasniedzam, kā pazemību, lai citi domātu, cik dievbijīgi mēs esam. Jēzus zemes dzīvē pilnīgi atsacījās cilvēkiem atbildēt par to, kas Viņš ir, tikai pašās beigās, kad bija apcietināts, Viņš atklāja, kas Viņš ir. Un tas bija pats grūtākais. Nevis cilvēkus pārliecināt ar savu varu, bet gan ar savu iedrošinošo un mīlošo klātbūtni. Bet, lai tas notiktu, Viņš kļuva par kalpu.

Kalps visiem

“...bet sevi iztukšoja, pieņēmis kalpa veidu” No kā Jēzus sevi iztukšoja? Ir viedoklis, ka Jēzus iztukšoja sevi pirms nākšanas uz zemi. Viņš atstāja savus dievišķos atribūtus, nebija vairs visspēcīgs, nebija visu zinošs, nebija visur klātesošs. Cits viedoklis ir, ka Jēzus sevi iztukšoja šeit virs zemes. Viņš varēja kļūt par ķēniņu, bet to nedarīja. Viņš varēja prasīt, lai cilvēki Viņu godā un pielūdz, bet tajos brīžos, kad cilvēki gribēja to darīt, Viņš izolēja sevi. Visspēcīgākā iztukšošanās redzama notikumā, kad Jēzus mazgā savu mācekļu kājas. Viņš kļūst par kalpu vistiešākajā nozīmē. Sevis iztukšošana. Tas ir kaut kas pilnīgi pretējs mūsu cilvēciskajai dabai. Kāpēc gan mums vajadzētu kļūt par kalpiem? Mūs taču izmantos. Mēs tad vairs nevarēsim darīt to, ko gribam. Bet ir milzīga atšķirība, vai mani kāds piespiež būt kalpam, vai es izvēlos būt kalps. Jēzus izvēlējās kalpot. Viņš varēja to nedarīt. Neviens Viņam to nespieda. Brīvprātīgs kalps, kurš sevi iztukšo, lai citiem palīdzētu, lai dziedinātu slimos, lai paēdinātu izsalkušos, lai būtu pieejams ikvienam, kas ar Viņu vēlējas satīties. Tāpēc Jēzus runā par to,

sakot: kas pats pazemojas. Nevis, kuŗu citi pazemo. Vai Jēzum bija viegli to izdarīt? Droši vien, ka nē, jo kalpošana bija katru dienu. Gan indivīdiem, gan lielām grupām. Ričards Fosters grāmatā “Celebration of Discipline” par kalpošanu saka tā: “Bet tad, kad mēs kalpojam mums ir jāpiedzīvo daudzas mazas nāves mūsos. Kalpošana mūs noved līdz pazemības vienkāršībai, līdz tādām aprastām ikdienišķumam, kad mums jākalpo, bet neviens nepūš fanfaras, neviens neintervē, neviens daudzreiz pat neievēro.” Un arī Jēzus par to runā, sakot, ka žēlsirdības darbiem jābūt apslēptiem, tie nav jāreklamē. No kā man un tev ir sevi jāiztukšo? Kuŗas ir tās jomas, kur es tik ļoti turos pie savas identitātes, sava statusa, ka es neko negribu mainīt. Iztukšošana kā izvēle nevis kā pavēle. Un tad ir jādomā arī par to, cik daudz manī ir pazemības?

Pazemīgs līdz galam

“...būdams tāds pats kā cilvēks, viņš pazemoja sevi, klūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei.”

Jēzus bija gan pazemīgs, gan paklausīgs. Nereti mēs nespējam šīs divas lietas sinhronizēt. Un tad pazemība ļoti ātri var kļūt par masku, ko uzliekam. Ja jau vajag, tad es kalpošu. Un būšu neapmierināts, ka mani neviens neuzteiks. Nereti mēs esam paklausīgi, bet ne pazemīgi, un tad paklausība kļūst par ārēju izrādīšanos, kaut gan sirds dziļumos cilvēks nicina gan to, ka jāpaklausa, gan cilvēku, kas liek kalpot. Jēzus ir pazemīgs tad, kad samarieši Viņu neuzņem, tad, kad pieskaras spitālīgajam un to dziedina un tad, kad cilvēkiem ļauj pieskarties Sev. Jēzus ir pazemīgs arī tad, kad saka: Visiem ir mājas, bet man nav kur nolikt galvu, un arī tajā brīdī, kad nav naudas, un tikai nozvejota zivs izglābj no nenomaksātiem nodokļiem. Kaut arī ir viedoklis, ka Jēzus bijis bagāts, jo pēc tam, kad tika krustā sists, sargi cīnījās par to, kurš dabūs Viņa dārgo apmetni. Raksti atklāj ļoti vienkāršu un pazemīgu Jēzus dzīvesveidu. Un viena no spilgtākajām iezīmēm bija Jēzus kalpošana. Fosters saka: *“Kalpošana ir tā, kas ļauj mūsu pazemībai dīgt un augt.”* Jēzus bija kalps

līdz pēdējam elpas vilcienam. Arī tad, kad Viņu mocīja un pazemoja. Tajā pašā laikā Jēzus pazemība bija saistīta ar paklausību Tēva gribai. Viņš neko nedarīja no Sevis, bet gan to, ko Tēvs gribēja.

“Jo Es nerunāju no Sevis, bet Tēvs, kas Mani sūtījis, Tas Man ir pavēlējis, ko lai saku un ko lai runāju. Un Es zinu, ka Viņa pavēle ir mūžīga dzīvība. Tāpēc visu, ko runāju, Es runāju, kā to Mans Tēvs Man ir sacījis.” (Jāņa ev.12: 49-50) Var tikai apbrīnot Jēzu, jo mēs ikdienā taču tik daudz runājam no sevis. Tas nenozīmē, ka mēs nedrīkstam runāt, bet, cik viegli vai grūti ir paklausīt Dievam, kad tiekam skubināti kādam piezvanīt un kaut ko pateikt? Nereti mēs šos Dieva čukstus palaižam garām. Jēzus paklausība. Tā bija paklausības paraugstunda, jo pat viskritiskajā brīdī Ģetzemanes dārzā Jēzus ir paklausīgs. Pat tad, kad Viņa cilvēciskā būtība kliez pēc plāna B, Viņš atstāj Tēva rokās galīgo lēmumu.

Jēzus piemērs liek domāt par mūsu katra ikdienu. Kā lai piedzīvojam šādu domāšanas veidu? Vai to ir iespējams izkopt? Ja šodien Jēzus būtu mūsu vidū, ja mēs staigātu Viņam pakaļ kā Viņa mācekļi, vai ar to pietiktu, vai tā mēs iemācītos Jēzus ceļu? Nē, toreiz tas bija nepietiekami, jo Jēzus mācekļi saprata pavisam maz no tā, ko Jēzus darīja. Tāpēc ir jātuvojas Kristum, par kuŗu Pāvils saka: *“Tādēļ arī Dievs viņu paaugstināja un dāvāja viņam vārdu, kas ir pāri visiem vārdiem, lai Jēzus vārdā visi mestos ceļos – kas debesīs, kas virs zemes un zem zemes – un lai katra mēle apliecinātu, ka Kungs ir Jēzus Kristus Dievam Tēvam par slavu.”* (Pāvila vēstule Filipiešiem 2:9-11) Jo tikai Kristus spēkā ir iespējams mainīt savu domāšanas veidu. Viņš, kuŗa priekšā es drīkstu mesties ceļos. Viņš, kuŗš manus grēkus piedod un mani pārveido. Jēzus neliek man kaut ko imitēt no Viņa, bet gan dod spēku un gribēšanu, ka es varu iet un ka man nav jāuztraucās par savu ievērojamību, ka es varu iztukšot sevi no vēlmes valdīt un citus pazemot, ka es varu mācīties kalpot un būt pazemīgs. Jēzus – vārds pāri visiem vārdiem. Vārds, kuŗā ir spēks un vara. Tad es kļūstu par Viņa liecinieku, gan ar savu dzīvi, gan ar saviem vārdiem.

“Lai jūšos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū” Šis aicinājums skan gan katram atsevišķi, gan draudzei, kopībai. Un ir tikai viens ceļš uz šo vienotību – caur Kristu un Viņa spēku, ļaujot Svētajam Garam mainīt manu uztveri un domāšanu. Un tad es esmu gatavs izvēlēties kalpot. Tad man nav jāpaklausa un jāpazemojas negribīgi, bet tāpēc, ka Kristus joprojām kalpo man, arī pēc brīža, kad kopīgi baudīsim Svēto Vakarēdienu. Gan mēs šeit dievnamā, gan ikviens, kas skatās šo dievkalpojumu, savās mājās.

Ludis Bērziņš

PILNAS ROKAS PACELDAMS

Pilnas rokas paceldams,
Svētī, svētais Kungs, mūs svētī;
Paliec Tu mums uzticams,
Kad mūs dzīves vēji vētī.
Jūras viļņos saki mums:
Miers ar jums, Miers ar jums,
Miers ar jums!

Tēva Dēls, Tu sājpu tēls,
Spīdi saviem draugiem, spīdi:
Kad mums pienāks vakars vēls,
Dāvini mums gaismas brīdi,
Ka līdz Tēva pagalmam
Aizietam, Aizietam,
Aizietam.

Dzīvais avots, Dieva Gars,
Laisti savus stādus, laisti;
Kas ir Jēzus Kristus zars,
Lai caur Tevi uzied skaisti,
Līdz pats dārznieks dārzā nāks,
Augļus vāks, Augļus vāks,
Augļus vāks.

REDZI ES ESMU ŠE—SŪTI MANI!

50 gadi tā Kunga darbā Amerikas latviešu baptistu apvienībā (ALBA) un draudzēs

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Pirmā daļa

Jeruzālemes tempļi pravietis Jesaja redz: *“Visvareno Kungu sēžām uz augsta lepna troņa,” un viņš dzird serifu kori saucam: “Svēts, svēts, svēts ir tas Kungs Cebaots!”* (Jesajas gr. 6:1b, 3b). Pravietis sadzird Dieva aicinājumu: *“Ko lai es sūtu? Kas būs mans vēstnesis?”* Pravietis atbild: *“Redzi es esmu še, sūti mani!”* (Jesajas gr. 6:8b). Es atstāju savu mājas draudzi, Klīvlādes latviešu baptistu draudzi, 1968. gada rudenī lai dotos uz Andover Newton teoloģisko semināru Bostonā un tā atsaucos uz Dieva aicinājumu būt Viņa vēstnesim. Atvadu dievkalpojumā runāju no pravieša Jesajas grāmatas 40. nodaļas kas sākās ar aicinājumu pravietim: *“Iepriecini, iepriecini manu tautu saka jūsu Dievs!”* Starp citu, sacīju ka arī mūsu dienās daudzi gaida iepriecēs vārdus kuŗi var vienīgi nākt no Dieva!

Pārtraucot pusceļā savas studijas ķīmijas doktoru grādam un, saņemot maģistra grādu, devos ar dzīves biedri Benitu pavisam jaunā dzīves virzienā. Andover Newton teoloģisko semināru bija absolvējuši pirms manis vairāki latviešu baptisti: Richards Inķis (1915), Pauls Pelčers (1928), Rasma Klaupika (1931), Ādolfs Klaupiks (1932) Ernests Spīgulis (1933) un Arturs Teikmanis (1949). Vēlējos būt šī semināra students un pievienot savu vārdu tā latviešu baptistu absolventu sarakstam.

TEOLOĢISKĀ SEMINĀRA GADI: 1968 -1971

Bostonā mūs abus ļoti mīļi sagaidīja Bostonas latviešu baptistu draudzes māc. Ernests Spīgulis ar dzīves biedri Elvīru, līdz ar visu draudzi. Blakus studijām seminārā manu garīgo dzīvi šajos teoloģiskā semināra gados veidoja šī draudze, kuras dievkalpojumus Benita un es apmeklējām gandrīz katru svētdienu. Benita palīdzēja draudzes

ērgelnieci Elvīrai Lapiņai ar ērģeļu pavadījumiem dievkalpojumā. Viņa aktīvi iesaistījās draudzes māsu darbā. Māc. E. Spīgulis laipni deva man izdevību vienreiz mēnesī runāt un vadīt dievkalpojumus. Jau semināra laikā 1970. gada ALBA kongresā mani ievēlēja ALBA padomē. Mums abiem bija liels prieks kad 1970. gada, 22. decembrī, piedzima mūsu vecākā meita Anita Līvija.

Bostonā pavadījām trīs ar pusi gadus, līdz 1971.g. maijam. Mana absolvēšana no Andover Newton teoloģisko semināru notika 24. maijā. Nepilnu nedēļu vēlāk, Vasarsvētkos, 30. maijā, mani ordinēja Bostonas draudzē. Ordinācijā bija American Baptist denominācijas pārstāvji, (kuŗai blakus ALBA piederēja arī Bostonas draudze), ALBA priekšsēdis, Bukskauntijas draudzes māc. Fridrichs Čukurs un ALBA māc. brālības priekšnieks, Ņujorkas draudzes māc. Ādolfs Eglītis. Draudzes kori vadīja Ernests Zupiņš. No Klīvlādes bija ieradies, mans draugs baritons Dr. Valdis Ūsis. Viņš, starp citu, dziedāja dziesmu ar V. Fetlera vārdiem: *“Es nevēlos iet pats no sevis...”* Beidzamā pantā dzirdējam: *“Es gribu iet, kur vien Tu liec! Ņem nespējas un spējas manus, Lai tu caur visu godāts tiec!”* No Filadelfijas ar apsveikuma vārdiem bija atbraucis mans ilggadīgais draugs Dr. Jānis Plostnieks.

Pirms semināra absolvēšanas biju draudžu mācītāju aicinājumus saņēmis no amerikāņu draudzēm, kā arī no manas mājas draudzes, Klīvlādes latviešu baptistu draudzes. Tā mēs atgriezāmies Klīvlendā, kur ar vecākiem ieradāmies no Vācijas piecdesmitos gados. Šeit mēs abi bijām daudz gadus aktīvi dalībnieki draudzē, svētdienskolā un jauniešu pulciņā daudz gadus. Benita kalpoja, lietojot savus muzikālos talantus, kā koŗa dziedātāja, pianiste/ērgelniece un dirigentes palīdzē. Klīvlādes

draudzē bijām kristīti un šeit mūs salaulāja māc. Artura Meija 1967. gada 28. oktobrī.

KALPOŠANA KLĪVLANDES LATVIEŠU BAPTISTU DRAUDZĒ: 1971-1986

Mācītāja amatā ievēšanas dievkalpojums Klīvlandes latviešu baptistu draudzē notika 1971. gada 25. jūlijā. Dievkalpojumu vadīja māc. Artūrs Meija. Ievada vārdus teica māc. Arnolds Ūsis, un svētos rakstus lasīja māc. Arturs Stefenbergs, Milvoku un Grandrapidu draudžu mācītājs. Māc. Fr. Čukurs, ALBA priekšsēdis, ievada mani amatā. Dievkalpojuma laikā sveiciens no ALBA mācītāju brālības nodeva māc. Rūdolfs Ukstiņš, mana tēva brālēns. Māc. Rūdolfs Ekšteins, Toronto draudzes mācītājs un Kristīgās Balss redaktors, sveicināja no savas draudzes un nodeva pamācību jaunam mācītājam atcerēties vārdus no Pāvila otrās vēstules korintiešiem 4:6-7: "Mēs glabājam šo mantu māla traukos!" Viņš atgādināja, ka dzīve dažkārt ir bīstami trausla. No Bukskauntijas draudzes ieradās dziedātāju ansamblis diriģenta Ernesta Ķera vadībā. Tas dziedāja vairākas dziesmas. Dziesmā "Mūžīgais palīgs" (J. Vītols) duetu dziedāja Gunta Plostniece un Inta Augstroze. Ērgelniece dievkalpojumā bija no Bukskauntijas, Fannija Stūrmane, un pie klavierēm bija Klīvlandes draudzes koŗa diriģente, Zenta Vīķe.

Sadraudzības brīdi pēc dievkalpojuma ievadīja māc. Artūrs Meija, izsakot dziļu prieku, ka draudzei ir jauns mācītājs un arī cerību, ka viņš ar mīlestību strādās. Māc. Arturs Meija novelēja lai visos darbos dzīves biedre Benita ir mācītāja atbalsts. Māc. Ivars Gaide un māc. Kārlis Briedis sveicināja no kaimiņu luterāņu draudzēm. ALBA draudžu sveiciens bija no Bukskauntijas draudzes - Ernests Ķeris; no Čikāgas, Grand Rapidu un Milvoku draudzēm - māc. Arturs Stefenbergs un no Filadelfijas draudzes - Dr. Jānis Plostnieks. Rakstiskus sveiciens sūtīja Bostonas draudze, Ņujorkas draudze un Vašingtonas kopa. Māsa M. Lamberte no Čikāgas nodeva sveicienu no Māsu apvienības, pasniedzot manai dzīves biedrei sarkanās rozes. Bijušais Klīvlandes draudzes mācītājs un draudzes dibinātājs, mācītājs Juris Barbins, sirsnīgi apsveica jaunievesto draudzes ganu. Arī pieminams ir arī priekšnieka Hugo Klingenbergā

sveiciens no skautiem. Bērnības un jaunības gados aktīvu piedalījies Daugavas 51. skautu vienībā, vēlāk kalpojot kā skautu vadītājs. Mūsu laulībās skauti stāvēja goda sardzē.

Draudzes darbs bija svētīgs un rosīgs mūsu kalpošanas laikā Klīvlandes latviešu baptistu draudzē. Apmēram 60 dievlūdžēji pulcējās svētdienas dievkalpojumos sākuma gados, un apmēram 20 apmeklētāji bija Bībeles stundās. Sirsnīga pateicība māc. Arnoldam Ūsim, kas bija man labā roka, atvietojojis mani dievkalpojumos un Bībeles stundās kad nevarēju kalpot. Viņš arī izpildīja daudzus citus draudzes pienākumus

Draudzei bija aktīva sadarbība ar kaimiņu Apvienoto ev. lut. draudzi, kurā manos sākuma gados Klīvlandē kalpoja māc. Ivars Gaide, bet lielāko daļu mana kalpošanas laikā, kalpoja māc. Laimdots Grendze. Noturējām vienmēr kopīgus valsts svētku un aizvesto piemiņas dievkalpojumus. Aktīvi sadarbojamies arī citos pasākumos. Rīkojām plašākus oikūmeniskus dievkalpojumus kopā ar igauņu un lietuviešu draudzēm, atgādinot apkārtējai Klīvlandes sabiedrībai Padomju savienības brutālo rīcību Baltijas valstīs. Sadarbojamies arī ALBA Dziesmu dienās un vispārējos latviešu dziesmu svētkos. Vadīju svētbrīžus kā mācītājs Klīvlandes latviešu biedrības rīkotos valsts svētku aktos, kā arī skautu un gaidu sarīkojumos, un citos pasākumos.

Svētdienskolā laikā aktīvi turpināja darbību manā kalpošanas ar bērnu, jauniešu un pieaugušo klasēm māsas Zentas Vīķes vadībā. Neilgi pēc darba uzsākšanas nodibinājām tā saukto "Sestdienas Skolu". Mācījām bērniem un pusaudžiem latviskās zināšanās, ticības mācību un dziedāšanu. Māsa Maija Ziedaine bija skolas vadītāja visus gadus. Vairākkārt izbraucām uz netālo zviedru baptistu nometni, vai arī uz Penča saimniecību - "Straumēni", Haberdā. Izbraukumi bija saistīti ar dievkalpojumiem svētdienas rītos visai draudzei.

Katrā draudzes dievkalpojumā dziedāja koris Zentas Vīķes un vēlāk Benitas Ukstiņas un Torilda Barbina vadībā. Bieži dievkalpojumus kuplināja solo, dueti, trio un dažādu sastāvju ansambļi. Ērģeles spēlēja Zenta Vīķe, Benita Ukstiņa un vēlākos gados,

jaunais, talantīgais ērgelnieks, Dāvids Ūsis. Mana dzīves biedres Benitas vadībā aktīvi darbojās māsa pulciņš. Viņas māmiņa, Austrā Kronberga agrāk vadīja māsu pulciņu.

Daļēju laiku strādāju kā protestantu kapelāns aprinča veco laužu namā (Cuyahoga County Nursing Home). Tā kā Klīvlādes draudzes dievkalpojumi notika pēcpusdienās, rīkoju katru svētdienu rīta dievkalpojumu. Katru nedēļu bija Bībeles stundas un tad apmeklēju nama iemītniekus. Vairākus gadus divas reizes mēnesī runāju Klīvlādes latviešu biedrības radio raidījumos. Kalpošanas laikā biju zviedru baptistu (Baptist General Conference) reģionālā padomes loceklis. Manos kalpošanas gados vēl iznāca māc. A. Ūša rediģētā "Svētdienas Balss" ar garīgiem rakstiem un informāciju par draudzes dzīvi, kuŗā daudzkārt rakstīju.

Ar prieku un pateicību Benita un es atceramies mūsu darba gadus Klīvlādē. Tur dzima divas no mūsu trīs meitām: Astrīda Austrā 1972. gadā un Ērika Rita 1979. gadā. Viņas kopīgi ar mūsu pirmo meitu Anitu Līviju aktīvi iesaistījās draudzes dzīvē. Klīvlādē mums izveidojās daudzas ciešas draudzības kuŗas kopjam pat šodien.

KALPOŠANA BUKSKAUNTIJAS LATVIEŠU BAPTISTU DRAUDZĒ: 1986 -1994 (pirmais posms)

Kad 1986. gadā Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes ilggadīgais māc. Fr. Čukurs slimības dēļ vairs nespēja pildīt mācītāja amatu, draudze aicināja mani par savu ganu. Es darbu Bukskauntijas draudzē uzsāku 1986. gada, 1. jūlijā. Mana darba sakumā Bukskauntijas svētdienas dievkalpojumus regulāri apmeklēja apmēram 65 dievlūdzejī. Trešdienas vakaru Bībeles un lūgšanas stundās sanāca apmēram 30 dalībnieki.

Neilgi pēc darba sakuma, 1986. gada 22. augustā, 79 gadu vecumā Dievs savās mūžīgās mājās aicināja draudzes mācītāju un ALBA priekšsēdi, Fridrihu Čukuru. Izvadīšana notika pirmdienā, pēc ALBA kongresa ar 250 bērnu dalībniekiem un septiņiem mācītājiem. Kori vadīja Ernests Ķeris un Viktors Baštiks, un solo dziedāja Dagnija Bērziņa. Atvadīšanas runas teica ilggadīgais māc. Fr. Čukura draugs, Filadelfijas draudzes māc. Pauls Odiņš un es.

Mans ievēšanas dievkalpojums notika kopīgi ar draudzes 75. gada svētkiem 1986. gada 21. septembrī. Dievkalpojuma pirmā daļā bija ievēšanas akts kuŗu vadīja kaimiņu draudzes māc. Pauls Odiņš. Viņš uzsvēra, ka lai draudzes darbs būtu ražīgs, mācītājam un draudzei jābūt ciešās attiecībās ar Dievu. No lasītās rakstu vietas Pāvila vēstulē romiešiem 8:1-8 māc. Pauls Odiņš uzsvēra, ka Dieva bērņus vada un pamāca Viņa dotais Svētais gars.

Svētkos ieradās sūtņi no visām ALBA draudzēm: māc. Olafs Brūvers no Bostonas; māc. Oļģerts Čakars no Čikāgas un Grand Rapidem; māc. Pauls Odiņš no Filadelfijas; māsa Maija Ziedaine no Klīvlādes; māc. Mārtiņš Jansons no Ņujorkas un māsa Vaira Gertnere no Toronto. Viņa savam sveicienam pievienoja arī rakstisku sveicienu no Toronto draudzes māc. Dr. Jāņa Šmita. Kaimiņu Kvēkertaunas ev. lut. draudzes māc. Dr. Arvīds Ziedonis arī sveicināja. Ar šo kaimiņu draudzi noturējām regulāri kopīgus oikūmēniskus dievkalpojums atzīmējot aizvesto piemiņas dienu un valsts svētkus, un sadarbojāmies arī daudzās citās jomās.

Svētku runātājs bija māc. Valters Frišenbrūders no Brazīlijas. Viņš sveicināja draudzi un jaunievesto mācītāju ar Psalmista vārdiem: "Tas Kungs ir tas kas tevi sargā, tavs pavēnis tev pie labās rokas." (Psalmis 121:5) Kori diriģēja Viktors Baštiks no Filadelfijas, viņa brālis, Dr. Eduards Baštiks no Ņujorkas un vietējais draudzes diriģenta Ernesta Ķera palīgs, Ralfs Augstroze. Solo dziedāja Inta Augstroze un Silvijas Augstroze, un duetu no Dagnija Bērziņa (Murray) un Inta Ābere (Gulbis). Ērgelnieces svētkos bija Elsija Lagzdone no Filadelfijas, un Fannija Stūrmane no pašu draudzes. Pateicībā par sava sava ilggadīgā mācītāja uzticīgo kalpošanu svētku draudze pēc dievkalpojuma devās uz netālo ciema kapsētu lai noliktu ziedus uz nupat mūžībā aizgājušā māc. Fr. Čukura kapa kopiņas.

Bukskauntijas draudzē aktīvi darbojās svētdienas skola ar bērņiem, pusaudžu un pieaugušo klasēm. Darba iesākumā svētdienas skolas priekšniece bija Mirdza Jaunzeme. Šo darbu drīz pārņēma Gatis Ķeris, kas kalpoja kā priekšnieks līdz tam laikam kad svētdienas skola beidza savu darbību. Manos

sākuma gados Ziemsvētkos notika divi dievkalpojumi: no rīta draudzes dievkalpojums un vakarā svētdienas skolas vadītais dievkalpojums. Bērni un jaunieši sniedza bagātu programmu ar daudziem izciliem priekšnesumiem un dziesmām. Kad darbu sāku Bukskauntijā darbojās arī jaunatnes pulciņš. Viens no pulciņa pasākumiem bija sarīkot gadskārtējas vakariņas visai draudzei. Katru gadu ēdieni, programma un dekorācijas atspoguļoja kādu citu zemi. Šajās vakariņās kalpoju kā pavārs. Sākumā pulciņu vadīja Gatis Ķeris, un pēc tam vadību pārņēma mana vecākā meita Anita (tagad Līvija McClain). Pēc tam mana vidējā meita Astrīda (tagad Astrīda Rudolph). Uzsāku arī referātu ciklu par tematu: "Kristīgā ticība mūsu laikos". Pirmais referāts šajā ciklā bija: "Kristietība un zinātne".

Mūsu pulciņš bija ļoti vajadzīgs un darbīgs draudzes zars. Mirdza Jaunzeme to vadīja līdz 1990. gadam. Dažus gadus darbu vadīja kopīga vadības grupa, bet drīz kā priekšnieci izraudzīja Gaidu Gulbi. Kad ierados Bukskauntijā māsas vēl rīkoja gadskārtējo bazāru Pateicības dienā pēc dievkalpojuma. Manā pirmā darbības gadā Pateicības dienas dievkalpojumā pulcējās 113 dalībnieki. Bukskauntijas draudze bija vienīgā no mūsu ALBA draudzēm kur darbojās Brāļu kopa. Manā kalpošanas laikā Brāļu kopas vadītāji bija Kārlis Kalažs un Kārlis Augstroze. Brāļu kopa beidza savu darbību 1999. gadā.

Draudzes koris bija vienmēr manāms katru svētdienu. Kad ierados Bukskauntijā to vadīja ilggadīgais kora diriģents Ernests Ķeris, un 1990. gadā kora vadību pārņēma Ralfs Augstroze. Brālis E. Ķeris vēl vairākus gadus turpināja kalpot kā diriģenta palīgs. Koris katru svētdienu dziedāja trīs dziesmas un bieži bija citi muzikāli priekšnesumi. Fannija Stūrmane bija ērģeliece manā kalpošanas laika sākumā.

Kad Filadelfijas draudzes māc. Pauls Odiņš 90 gadu vecumā izbeidza darbu un pārcēlās uz dzīvi pie dēla Jaunmeksikā, draudze aicināja mani uzņemties arī Filadelfijas draudzes mācītāja pienākumus. Pagājušā gadsimta sākumā Bukskauntijas draudze bija Filadelfijas draudzes zars un Filadelfijas

draudzes mācītāji apkalpoja arī Bukskauntiju. Sākot ar 1994. gadu abām draudzēm bija atkal viens mācītājs.

(turpinājums sekos)

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

Augusts Mēters

TEIKSIM AUGSTĀ DIEVA SLAVU

Teiksim augstā Dieva slavu,
Dzīvību Viņš devis mums;
Viņu attēlu mēs nesam,
Esam Viņa īpašums!
Mūsu gars lai augšup tiecas,
Viņam tuvāk kļūt arvien;
Savā Tēva mīlestībā
Viņš mūs klāt pie sevis sien.

Pasaulei nav tāda strauta,
Kas mums slāpes dzesēt spēj;
Vairāk dzerot, vairāk slāpju
Jāpiedzīvo dvēselei
Tikai Kristus dotais ūdens
Mūsu slāpes dzesina;
Pazūd visas rūpju nastas
Pestītāja tuvumā

Teiksim augstā Dieva slavu,
Katru dienu aizvadot;
Dvēsele, radīta no Dieva,
Tikai Viņā dusu rod.
Paies viss, kas zemes dzīvē
Tevi dažkārt saistījis;
Paliks tikai, ko pie Dieva
Tu sev būsi atradis

Bukskauntijā, 1972. g. 7. septembrī

PĀRVEIDOTA DZĪVE?

Filadelfijas un Bukskauntijas kopīgais Lieldienu dievkalpojums

Benita Ukstiņa

Rakstu šo ziņojumu par Bukskauntijas un Filadelfijas kopīgo Lieldienu dievkalpojumu, Bukskauntijas draudzes dievnāmā jūnija mēneša sākumā, lai gan Lieldienu dievkalpojums notika jau pirms diviem mēnešiem, 4. aprīlī. Gribu uzstādīt katram šo rindu lasītājam nopietnu jautājumu – Vai atceries kāpēc Tu, tāpat kā abu minēto draudžu locekļi, ieradies Lieldienas svētdienā sava dievnāmā? Vai tad kad dzirdēji beidzamos ērģeļu akordus un atkal aizvēri dievnama durvis, sirdī mājoja prieks un jauna motivācija dzīvot priekšzīmīgu dzīvi?

Filadelfijas draudzes priekšnieks Ģirts Stūrmanis. Pie kancheles ziedi Valentīna un Fannijas Stūrmaņu piemiņai.
Foto: C. Augstroze

Kopīgais Bukskauntijas un Filadelfijas draudžu Lieldienu dievkalpojums sākās ar slavas dziesmu – Jēzus Kristus uzcēlies! Filadelfijas draudzes priekšnieks Ģirts Stūrmanis lasīja Svētos rakstus par Lieldienu notikumu no Marka evaņģēlija 16:1-

8 un Apustuļa Pāvila liecību par Kristus un mūsu augšāmcēlšanos no I. vēstules korintiešiem 15:20-26. Šī rakstu vieta beidzās ar vārdiem: “*Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta nāve!*” Pēc Bībeles lasījuma abu draudžu mācītājs, Dr. Uldis Ukstiņš vadīja draudzi dziļi izjustā lūgšanā. Lūgšanai sekoja trio Inta, Silvija un Ralfs Augstrozes: “Tas Kungs ir dzīvs!” Trio pavadīja Filadelfijas draudzes ērģelniece Ēriks Erdmanis. Dievkalpojumā ērģelniece bija Silvija

Augstroze, viena no diviem Bukskauntijas draudzes ērģelniekiem. Otrais ir Kārlis Augstroze.

Mācītāja pamācošā vēsture bija par augšāmcēlšanās lieciniecēm. Svētrunas virsraksts bija Augšāmcēlšanās liecinieces” – sievietu kārtā: “liecinieces”.

Tas ir tādēļ ka Lieldienu notikumu apraksts Marka evaņģēlijā ir par sievietēm, kuŗas pirmās nedēļas dienas agrā rītā devās uz kapsētu lai svaidītu mirušā Jēzus miesas. Bet viņas atrada, ka kaps ir tukšs un dzirdēja no eņģeļa cerības pilno vēsti, ka tas kuŗa mirstīgās miesas viņas nākušas svaidīt ir dzīvs, ir augšāmcēlies! Vīrieši nav minēti šajā rakstu vietā. Eņģelis vienīgi deva sievietēm pavēli teikt Jēzus mācekļiem, sevišķi Pēterim, ka dzīvais Kristus viņus sastaps Galilejā. Mācītājs nobeidza svētrunu sakot: “Mēs izejam no šī dievnama nesot Kristus mīlestības vēsti. Mēs izejam lai rādītu mīlestību mūsu tuvākam, mīlestību ar kādu mīlam sevi pašu. Mēs izejam no dievnama lai mīlestībā kalpotu ikvienam kam ir vajadzīga mūsu palīdzība. Kristus ir augšāmcēlies un mums darbos un vārdos būs būt Viņa augšāmcēlšanās lieciniekiem.”

Kā gan klausītāju sirdis nebūtu pildītas ar lielu sajūsmu jo dievkalpojums sākās ar dziesmu par Glābēja augšāmcēlšanos? Kā gan klausītāju sirdis

Bukskauntijas draudzes priekšnieks Ralfs Augstroze
Foto: C. Augstroze

Trio: Ralfs Augstroze, Inta Augstroze, Sivija Augstroze
Foto: C. Augstroze

nebūtu pildītas ar sajūsmu dzirdot vēsti par mūsu dzīvo un augšāmcēlušo Kungu? Beidzot dievkalpojumu draudze vienojās dziesmā: Kristus

augšāmcēlies!

Kopš Lieldienas rīta, 4. aprīlī, kad sveicināji augšāmcēlušo Kungu, līdz šodienai, kad lasi šos vārdus – vai vari teikt par šiem mēnešiem: “Manā dzīvē ir nākusi pārmaiņa? – Es esmu dzīvojis labāku un priekšzīmīgāku dzīvi?” Katrs pats, mīļais lasītāj, varat personīgi atbildēt šo jautājumu. Paldies Dievam – mūsu Kungs ir dzīvs, gan tad kad atceramies augšāmcēlšanas rītu, gan arī tad kad katru dienu staigājam kopīgi ar Viņu! Aleluja!

Benita Ukstiņa

Bukskauntijas draudzes korespondente

KĀ MĀTE, TĀ DIEVS!

Mātes dienas dievkalpojums Filadelfijas draudzē, 2021. g. 9. maijā

Māc. Dr. U. Ukstiņš

Mēs, Filadelfijas latviešu baptistu draudzes locekļi, esam pateicīgi ka varējām pulcēties savā dievnamā Mātes dienas dievkalpojumam. Kā mēs to labi zinām, pagājušā gadā Kovida pandēmijas dēļ šāda pulcēšanās nebija iespējama. Mēs pulcējamies lai apliecinātu to cik liela svētība mūsu dzīvēs ir bijušas ticīgas, dievbijīgas mātes kas rādījušas mums ceļu pie Kristus.

Pēc prelūdiņas, ko spēlēja viens no mūsu diviem ēģelniekiem Ēriks Ērdmanis (otrā ēģelniece ir Melita Aļle) un mācītāja iesākuma vārdiem ar lūgšanu, draudze vienojās kopdziesmā: “Ak svētīgs nams...” Beidzamais pants šajā dziesmā liecina: “Ak svētīgs nams, kur bērniņus jau agri Ar lūgšanām pie Tevis pienest steidz, Kur Tavu slavu kopā izpauž visi un arī bērnu mute Tevi teic.” Kopdziesmai sekoja Svēto rakstu lasījums no pravieša Jesajas grāmatas 66:12-14, 49:12-16, kurā atrodam vārdus: “*Kā māte mierina - tā es jūs mierināšu.*” Bībeles lasījumam sekoja lūgšana pateicoties par kristīgām ģimenēm un lūdzot lai Dievs tās sargā, gan šeit Savienotās valstīs, gan Latvijā, Brazīlijā, Bolīvijā un visā pasaulē.

Tad Melita Aļle deklamēja Liesmas (Otīlijas Baštikas) dzeju: “Māte”. Māsa Otīlija Baštika bija ilggadīgā šīs draudzes locekle, nodzīvojot gandrīz 100 gadu. Viņa aizgāja mūžībā pie sava Kunga 1985. gada 10. janvārī, bet viņas dzejas, kuŗas bieži ir arī teksti dziesmām, pavada mūs līdz šai dienai. Pēc deklamācijas klausījāmieš Guntas Plostnieces, draudzes kuŗa diriģentes un ALBA kuŗu apvienības priekšnieces, klavieru solo: “Ave Marija” – Franz Šūberta. Otro kopdziesmu dziedājām no Latvijas baptistu 2008. gadā izdotās dziesmu grāmatas. Tā ir : “Mātes mīlestība”. Dziesma beidzās ar vārdiem: “Tādēļ šajā brīdī, Kungs, mēs lūdzamies Tavu palīdzību Tālāk cīnīties. Palikt uzticīgiem Tev, Tu lielais Dievs. Un par mātes sirdi Vienmēr pateiktiēs.”

Kopdziesmai sekoja svētruna kuŗas virsraksts ir: “Kā māte tā Dievs!” Mācītājs sacīja, starp citu: “Kāds cilvēks piestājās pie puķu veikala lai pasūtītu puķes mātes dienai mātei, kuŗa dzīvoja kādas 200 jūdzes attālumā. Izkāpjot no savas automašīnas viņš ievēroja jaunu meiteni sēžot ceļmalā raudot. Viņš tai prasīja: ‘Kāpēc tu raudi?’ Meitene atbildēja: ‘Es

gribēju nopirkt vienu sarkanu rozi savai mātei bet tā maksā \$2.00 un man ir tikai 75 centi.' Vīrietis pasmaidīja un sacīja: 'Nāc man līdz un es Tev nopirkšu rozi.' Viņš nopirka meitenei rozi un pasūtīja ziedus savai mātei. Atstājot veikalu viņš piedāvāja aizvest meiteni mājās. Viņa teica: 'Paldies! Vai tu vari aizvest mani pie manas mātes?' Meitene norādīja viņam ceļu kas ved uz kapsētu, kur viņa nolika rozes uz nesen uzraktas kapa kopiņas. Vīrietis atgriezās puķu veikalā, atsaucā savu iepriekšējo pasūtījumu, nopirka ziedu buķeti, un nobrauca 200 jūdzes uz savas mātes mājām."

Šajā mātes dienā gribam pasniegt pateicības ziedu savām mātēm. Mēs, kuriem mātes vairs nav dzīvas, noliekam pateicības ziedu uz mātes kapa kopiņas. Mēs pateicamies mūsu mātēm par lielo mīlestību ar kuŗu viņas mūs ir mīlējušas. Tie no mums, kuŗu mātes vēl ir dzīvas, pateicamies par viņu neizsmeļamo mīlestību vienalga kādā vecumā mēs esam.

Dievkalpojums beidzās ar kopdziesmu no ALBA 1972. gadā izdotās otrās draudžu dziesmu grāmatas. Pirmā Apvienības dziesmu grāmatu izdeva 1954. gadā, neilgi pēc Apvienības dibināšanas, 1950. gadā. Beigu kopdziesma bija: "Ir vieta pasaulē kas tūkstoš saitēm sien..." Tās vārdi ir no Latvijas baptistu dzejnieces Zelmas Dzenītes. Piedziedājums ir: "Ak mājās, mājās būt, kur saprot, līdzī jūt. Kur mīlie tevi gaida vēl, kur svēta uguns kvel." Patiesi nav jaukāka vieta kur būt kā mājas. Tur, kā dzejniece raksta: "...mīlāko un dārgāko sirds mīļai sirdij dod." Kristīgā ģimenē dievišķā mīlestība parādās visā tās pilnībā. Paturēsim mūsu draudžu ģimenes aizlūgšanās visā nākošā gadā! Lūgšim lai nāvējošai pandēmijai beidzoties varam brīvi kā Dieva ģimene, Viņa draudze, pulcēties Viņa namā!

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

Filadelfijas draudzes mācītājs

LBDS KONGRESS 2021

Enoks Biķis

Kongresa pirmā daļa – svinīgā sēde – notiek Rīgas baptistu Mateja baznīcā, kuŗā ir iespēja piedalīties, ievērojot visus Covid -19 pandēmijas laika ierobežojumus, un katrs, kam ir tāda vēlēšanās, var to noskatīties un noklausīties attālināti, You tube.

Ievadā baznīcas balkonā, no kuŗa labi pārrēdzama plašā dievkalpojumu zāle, draudzīgi sarunājas Mateja draudzes sludinātājs Matīss Babrovskis ar savu studiju biedru Aleksandru Kēnigvaldu. Viņi abi pirms pāris gadiem beiguši Baltijas Pastorālo Institutu (BPI) tepat Rīgā, Lāčplēša ielā 37. Pēc pēdējā LBDS kongresa, kas notika 2019.gadā, daudz kas ir mainījies. Kongress 2020.gadā nevarēja notikt, jo negaidītās koronavīrusa pandēmijas dēļ valstī bija pulcēšanās ierobežojumi. Aleksandra ģimenē aug meitiņa, kuŗai ir nedaudz pāri pirmajam gadiņam, bet Matīsa ģimenē pirmajai meitiņai ir jau brālītis.

Kongresa devīze "Dziļāk un plašāk" ir atvasināta no Habakuka pravietoējuma: "Jo zeme tiks piepildīta ar Kunga godības atziņu – kā ūdeņi pārklāj jūru!"(Hab.

Balkonā Matīss Babrovskis ar Aleksandru Kēnigvaldu.

2:14). LBDS darbības pārskatā uzzinām, ka Latvijā ir 93 baptistu draudzes un 6268 locekļi kopskaitā. Priecājamies par jauniem puīšiem un vīriem, kas atsaucas darboties kā sludinātāji. Garīdznieku Brālībā ir divi mācītāji, kas sludināšanas darbā kalpojuši katrs vairāk nekā 40 gadus. "Tas ir vairāk nekā mūsu abu mūža gadus saskaitot kopā –" saka Aleksandrs un Matīss. Nesen, pateicoties Zoom iespējām, Matīsam ir izdevies attālināti piedalīties

jaunā sludinātāja, BPI absolventa Intara Jesera vadītājā Madonas baptistu draudzes jauniešu pasākumā, kur ne bez pārsteiguma bijusi vērojama ļoti gaiša, saulaina atmosfēra. Aleksandrs, savukārt, vada Limbažu un Ādažu Misijas draudžu jauniešu sadarbību.

Kongresa pirmo svinīgo sēdi 9.30 atklāj Mateja draudzes mācītājs Ainars Baštiks. Domājot par vārdiem devīzē “Dziļāk un plašāk,” varētu domāt, ka ir runa par neredzamo un redzamo. Savā mājā lauku teritorijā netālu no Rīgas robežas viņam nācies gadu pēc gada cīnīties ar audzelīgajiem korinšu krūmiem,

Mācītājs Ainars Baštiks

līdz pacietībai izsīkstot, nācies lūgt traktorista-ekska-vatorista palīdzību. Kāds negaidīts brīnums, kas atklājies! Varena sakņu sistēma, atsevišķas no

tām - kājas stilba resnumā! Tātad ir runa par saknēm, kas it kā nav redzamas, bet tās atsedzot, tikai saprotam, cik svarīgi ir apzināties, kur sakņojamies! Ne jau pasaulē, bet Kristū sakņoties! Jo Kristus saka: “Jūs esat zemes sāls.”(Mat.5:13a).Mūsu identitātei jābūt pilnīgi atšķirīgai no pasaules. Mums jābūt kā gaismai pasaulē. Kad Satversmes tiesa mēģina mainīt kristīgās ģimenes vērtības, jānostājas pozīcijā, kas atbalsta patieso taisnīgumu.

Tad Liepājas baptistu Centra draudzes mūziķi: Solisti Filips Baumanis (ģitāra) un Timotejs Rozentāls, - Māris Ziemelis - čells, Kate Kronberga – trompete, Aivita Šmiukše – sintezators - izpilda lūgšanas dziesmu: “Esi šeit! Darbojies Tu, Kungs! Es pielūdzu..” Mācītājs Ainars Baštiks saka lūgšanu.

LBDS Bīskaps Kaspars Šterns sveic visus, kas pieslēgušies pārraidei, kaut arī personīgi nav klāt un izsaka pateicību Mateja draudzei par telpām un or-

ganizāciju, Liepājas baptistu Centra draudzes mūziķu “komandai” . Garīdznieku Brālības vadītājs Edgars Godiņš sveic licenzētos sludinātājus: Oskaru Lūsi Olaines draudzē, Marku Rožkalnu un Raimonu Loginu Rīgas baptistu Vīlandes draudzē, Verneru Šteinbergu Sakas baptistu draudzē, Raiti Škerbergu Liepājas baptistu Pāvila draudzē un Lūkasu Balodi Ogres Trīsvienības baptistu draudzē. Edgars Godiņš Garīdznieku Brālības vārdā paziņo par emeritus, t.i Goda mācītāja nosaukuma piešķiršanu Jānim Pallo (Mērsraga Bībeles skolas dibinātājs), Dmitrijam Rošioram (krievu baptistu draudžu dibinātājs Jelgavas apkārtnē), Egilam Ozoliņam (vēsturiskā Užavas baptistu dievnama atjaunotājs), acu gaismu zaudējušam Valdim Oberstam, Jervanam Grbčjanam (ticības dēļ vajāto bēgļu aprūpētājam Rīgas baptistu internacionālā draudzē “Grace”) un Miervaldim Lindmanim Talsu baptistu draudzē.

Garīdznieku emeritus lūgšanā - no kr.J.Pallo, Dm.Rošiors, J.Grbčjans, V.Obersts

Tad Edgars Godiņš kā bīskapa vietnieks aicina pieminēt Mūžībā aizsauktos draudžu darbiniekus. 2020.g. janvārī mirusi Lidija Tervite bīskapa Jāņa Tervita atraitne, redaktore; 2020.gada aprīlī miris bīskaps emeritus Jānis Šmits jaunās Dziesmu grāmatas veidotājs, vienmēr kā cīnītājs; 2020.gada jūnijā - mācītājs Elmārs Baumanis, sporta pedagogs ar augstāko izglītību, 2020.gada septembrī - mācītājs Gunārs Baumanis, padomju laikā pagrīdes svētdienskolas organizētājs; 2021.gada janvārī Lija Šterna, bīskapa Andreja Šterna atraitne, dziedātāja. Mūžībā aizsaukto piemiņas brīdi noslēdz liepājnieku mūzikas ansambļa dziesma un mācītāja Edgara Godiņa vadīta lūgšana.

Bīskaps Kaspars Šterns

Bīskaps Kaspars Šterns savā uzrunā aicina padomāt, kā doties tālāk, skatīt dziļāk un plašāk, paliekot ticībā. Kur ir bailes, tur redz krīzi. Kur ir ticība, tur saskata iespējas. 2020.gada un šī 2021.gada iesākumā mēs visu laiku esam saskārušies ar jaunu realitāti. Tik daudz vēl ir jauna un neskaidra, cilvēkos valda emocijas un stress. Ja tā paliksim, viss ko mēs redzēsim, būs vienīgi emocijas un spriedze. Bet dzīvojot ticībā un pašāvēībā, varēsim sākt apgūt Dieva dotās iespējas. Mums jācenšas saskatīt, par ko varam būt pateicīgi. Draudzes izmantojušas jaunās iespējas. Nevis apjukums, bet jaunas iespējas: celsimies un darīsim! Tā ir tiešsaistes kalpošana sociālajos tīklos. 47 no mūsu draudzēm translē savus dievkalpojumus dažādos sociālos tīklos. Reālu finansiālu palīdzību draudzēm, kurām tā šādā saskarībā ir bijusi nepieciešama, sniegusi ALBA. Pateicība Amerikas latviešu baptistiem par to! Jo arī kāds skeptisks kaimiņš, kas vispār nekad uz baptistu baznīcu neatnāktu, var ielūkoties, kas tajos dievkalpojumos notiek. Vēl jāatzīmē, ka lielākās draudzes finansiāli palīdz mazākajām. Tā varam būt vienoti, nevis sašķelti. Draudžu iemaksas kopējam Savienības darbam ir lielākās, kā jebkad agrāk krīzes laikā. Gada laikā 29 draudzēs ir bijušas kristības, kristīti kopskaitā 115 jauni draudzes locekļi. Sekmīgi noritējuši pasākumi ciklā "40 dienas ar mērķi" 35 draudzēs un 56 mazās grupās. Pēc dažu gadu pārtraukuma atjaunota darbība Jaunatnes Apvienībā, ko tagad vada Aleksandrs Goloborodko. Bija pēdējais brīdis atsākt jaunatnes darbu, kā viņš pats to saka, - ja mēs nokavētu, tad mūsu vietā uz to pasteigtos t.s. "popkultūra." Izejot no pravietojuma vārdiem, ko saka pravietis Habakuks: "Jo zeme tiks piepildīta ar

Kunga godības atziņu – kā ūdeņi pārklāj jūru.." (Hab.2:14) – devīze "dziļāk un plašāk" attiecināma: pirmkārt uz katra personīgo dzīvi (nevis "izžuvusi peļķe", bet dziļš, skaidrs ūdens; jo Dievs mūs katru ir aicinājis konkrētā, vietā, lai mēs būtu kā sāls, kā gaisma; otrkārt – mūsu draudzē; ne tikai skatīties it kā no malas uz datoru, bet klātesot dievkalpojumā, jo baznīcas durvis ir vaļā (starp citu dažas no Eiropas katoliskām zemēm izsaka izbrīnu: - kā šajā ārkārtas situācijā jūs to varējāt panākt?) Un svarīgi ir: darbojoties "attālināti" nezaudēt tuvumu ar Dievu! Un vēl treškārt – mūsu apkārtnē nepaiesim garām izmisuma saucieniem, nerīkosimies vieni paši, bet kopā ar citām kristīgām organizācijām, jo velna darbības mērķis ir sašķelt. Nesīsim savā apkārtnē Evaņģēlija vēsti, jo nav labāka piedāvājuma par to. Lai Dievs dod spēku iet plašumā un dziļumā!

Pēc liepājnieku ansambļa izpildītas dziesmas, kuras vārdi ir: "Kungs, ja vien Tu gribi, /Šeit es esmu, ņem mani, /Lai es esmu vien rīks, / bet Tu – pārējais! / Un brīžos, kad šķiet, ka Tu guli, / Tu nāc un apsauc vētru!" (Mat.8:24-27)

Tomass Šulcs Baltijas Pastorālā Institūta (BPI) pastorālās kalpošanas apmācības darba vadītājs pastāsta, ka Institūta darbība sākusies pirms 13 gadiem. Toreiz tas kā mazs sinepju graudiņš, tad tagad varam teikt, ka institūtu beiguši 66 absolventi, bet pašreiz mācās 19 studenti, kā arī daži no agrāko gadu studentiem paši kļuvuši par pasniedzējiem. Pēdējā gada absolventi ir pieci drosmīgi vīri: Dzin-tars Strodāns Alūksnes draudzē, Krišs Pozemkovskis Rīgas Āgenskalna draudzē, Toms Grenēvics Rīgas draudzē "Communitas", Intars Jesers Madonas draudzē un Lūkass Balodis Ogres Trīsvienības draudzē. Uzrunas noslēgumā Tomass aicina pamanīt un iedrošināt puīšus un vīrus, kas ir gatavi sākt Kunga darbu sludināšanā un grib iestāties BPI.

Kongresa otrajā sēdē, izmantojot zoom iespējas, "attālināti" piedalījušies draudžu izvirzītie delegāti. LBDS Padomē pārvēlēti (t.i. atkārtoti ievēlēti): Ainars Baštiks, Edgars Mažis, Mārcis Zīverts, un no jauna ievēlēts Igors Rautmanis.

Pēc "Credo" trešās sadaļas apspriešanas

Liepājas Centradraudzes mūziķi

nolemts, ka tajā formulējamās pamatlīnijas, kas nosaka mūsu garīgās dzīves virzienus un pieeju dažādu problēmu un praktiskās dzīves izaicinājumu risināšanai, bet nav jādod atbildes uz tekošām konkrētām problēmām.

Tā aizritējusi 15. maija diena ar spilgtiem, neaizmirstamiem iespaidiem un jaunām ierosmēm.

Jācer, ka nākamgad kongress varēs notikt parastajos apstākļos, bet ne vairs ārkārtas situācijā, ierobežojumu apstākļos. Bet tas viss Dieva ziņā.

Enoks Biķis

Rīgas baptistu Mateja draudzē.

Foto un video autors Ivars Nagainis.

KĀ TAS BIJA PIRMS 50 GADIEM

Raksts par māc. U. Ukstiņa ordinācija

Liesmas dzeja

Vai jauzat ceļņus? — Tie savas kokles stūgo,
Dzied slavas dziesmas svēto pulki debesīs;
Kāds zemes dēls ir iesvētīts virszemes darbam
Kā draudzes gans, kā Dieva kalps un priesteris

Jauns gados, bet no agrām dienām jau tas azds
Kā izredzēts būt dvēšju glābējs pasaulē;
Nav valdzinājusi to labklājība, lepna dzīve,
Bet Dieva darba lauks, kas aizaug nezālēm.

Bet tas ir noticis, — svarīgs trimdas saimei
Viņš, darbam iesvētīts, pilns svētas dedzības,
Iet meklēt dvēseles un glābt no pazušanas
Tos, kas vēl pestīšanas ceļu nezinaš.

Svēts brīdis šis, kad viss pret Dievu ceļas,
Kad pretspēks liels, kas šaubās gremdē ticību,
Kad jaukti uzskati, kad valoda ir jaukta,
Kad ceļa parciza, kaut meklē, nerodī.

Ak, labi gan, kad rodas cīnītāji jauni,
Kas dievīšķīgā spēkā iet un Kristu sludina.
Mēs priecājamies, — tautietis, kas Dievam kalpos,
Vai tā nav žēlastība, pāša Dieva svētīta?

Lai patei,ībā nolokāties Dieva priekšā,
Vēl žēlastības laiks, vēl aicinājums svēts.
Ak atsaucies, kas neziņā pusceļā stāvi,
Varbūt, tu arī tieci kalpot izredzēts!

NOTIKUMI DRAUDZĒS

BOSTONA

Teoloģijas bakalaura grada piešķiršana Uldim Ukstiņam

Pēc daudzām lietainām svētdienām 24. maija svētdiena spoža un saulaina sveica Andover-Newton teoloģijas institūta šī gada izlaiduma dievkalpojuma apmeklētājus. Akadēmiski tērpto vidū bija arī ULDIS UKSTIŅS, un klausītājos — viņa dzīvesbiedre un vecāki. Pēc senas tradīcijas dievkalpojumam sekoja sv. vakarēdiens studiju beigušiem un viņu tuviniekiem.

Izlaiduma akts notika sekojošā dienā First Baptist Church of Newton Center plašajā dievnamā. Svinīgajā gājienā tajā ienāca ap simts studijas beigušo, tērpti melnos akadēmiskos talāros, ar mācības spēkiem priekšgalā. Akta programmās varēja lasīt, ka šis ir 163. institūta izlaidums, un teoloģijas bakalaura grada saņēmēju sarakstā ierindojās Uldis Ukstiņš (latvietis atkal pēc 22 gadu starplaika studiju nobeidzējos!)

Kopš 1915. gada šeit akadēmiskus gradus pēc studijām saņēmuši sekojošie tautieši: Richards Inķis (1915), Pauls Pelčers (1928), Rasma Klauņpika (1931), Adolfs Klauņpiks (1932), Ernests Spīgulis (1933) un Arturs Teikmanis (1949). Arī daži lietuvieši

un vairāki igauņi ir mācījušies šajā institūtā.

Kaut gadu plūdumā daudz kas ir mainījies Nutona kalnā — nākušas klāt jaunas ēkas, dažas no tām modernā stilā, un studiju programmas paplašinātas līdz ar studējošo skaita pieaugumu — šī vecākā Amerikas baptistu garīgo darbinieku sagatavošanas iestāde vēl ir seno tradīciju ietekmē. Vismaz daudzi šī gada absolventi atgādināja kuplās institūta dibinātāju galvas, kas no bildēm pie sanāksmju teļu sienām noraudzījās uz daudzām mainīgām studentu paaudzēm, kas diezgan lielā daļā dibinātāji studējuši un svinējuši studiju nobeigumus.

Kā visos izlaiduma aktos, kur ierindojušies latviešu studenti, tā arī šajā graduēto Uldi Ukstiņu apsveica pulciņš no Bostonas draudzes pēc noklausīšanās un noskatīšanās iespaidīgajā aktā. Atzīmējams, ka pāris no apsveicējiem atcerējās, tā apsveikuši turpat visus latviešu studentus, kas šo institūtu beiguši dažādos laikos, novēlot tiem darboties par svētību līdzilvēkiem un par godu Dievam. E. S.

Māc. U. UKSTIŅA ordinācijas Dievkalpojums.

„Šī diena, ko Dievs devis — Vasarsvētku diena un reizē arī ordinācijas

svētki. Priecāsimies un līksmosimies šai dienā, slavējot Dievu kopīgi latviešu un angļu valodās”. Ar šiem vārdiem Bostonas dr. mācītājs E. Spīgulis ievadīja Ulda Ukstiņa ordinācijas dievkalpojumu Stratford ielas baptistu dievnamā, pēc tam kad bija atskanējusi Dr. Valda Oša izpildītā lūgšanas dziesma, kas nobeidzās ar iespaidīgiem vārdiem: „Es gribu iet, kur vien Tu liec, Nem spējas un spējas manas, Lai Tu caur visu godāts tiec.” (Dz. gr. 227)

Draudzes dziesmai „Svēts ir” sekoja Latviešu bapt. mācītāju brālības priekšnieka māc. A. Egliša svēto rakstu lasījums no 2. Timoteja 4:1—5 un 1. Timoteja 4:6—16.

Ordinācijas komitejas ziņojumu par lēmumu — ordinēt Uldi Ukstiņu garīgā darbam sniedza Masačusetas baptistu savienības pārstāvis māc. J. Douhan, Jr., kas arī pieņēma viņa solījumu kalpošanai Kristus draudzē. Gadījumam piemērotu un apģarotu svētrumu par Ap. d. 7:8 sacīja Latviešu baptistu apvienības priekšnieks māc. F. Čukurs, aprādot, kas ir īsts Kristus līcinieks.

Ordinācijas lūgšanā vadīja Dr. J. Woodson, kam sekoja 7 klātesošo mācītāju roku uzlikšana jaunajam Kristus līciniekam, katram līteicot novēlējumu ar izmeklētu Bībeles pantu. Sekoja māc. F. Keech (pārstāvo amerikāņu mācītājus) un māc. A. Egliša (no latviešu mācītāju brālības) apsveikumi, vienam pasniedzot Bībeli angļu valodā, un otram — latviešu valodā.

Dr. Valdis Ūsis jauki kuplināja ordinācijas dievkalpojumu ar 3 solo izpildījumiem, un Bostonas dr. jaunais koris E. Zutīpa vadībā dziedāja izteiksmīgo „Jēzus mīlestība.”

Draudzes dziesmas dziedāja latviešu un angļu valodās, jo dievkalpojumā bija ieradusies arī Stratford Street Baptist Church ļaudis, kam Uldis Ukstiņš bija kalpojis kā „Assistant Minister of Youth” pēdējā studiju gadā.

Pēc dievkalpojuma visus aicināja pieklāties galdiem dievnama plašajā zālē, kur tikko ordinēto jauno mācītāju ar dzīvesbiedri Benitu nosēdināja pie goda viesiem. Pēc atspirdzi-

Mācītājs E. Spīgulis piedāvā Uldim un Benītai Ukstiņiem gabalus no ordinācijas tortes

nāšanās vairāki izteica savus novēlējumuš Ukstīņu pārim, pasniedzot ziedus un veltes. No Bostonas draudzes pasniedza aploksnī ar labu saturu, kā arī albumu ādas vākos, rotātu ar latviskiem ornamentiem, pateicībā par Ulža un Benitas rostgo darbību draudzē visos trijos studiju gados, kas aizsteigušies tik ātri. Žēl, ka šī bija arī atvadišanās, ko Ukstīņi izteica reizē ar pateicību visiem par visu.

E. S.

PĀRBAUDĪTĀ TICĪBA

Sekojošā lapas pusē ir šī gada kongresa dienas programma

Fotografija ir no 2019. g. Kongresa dienām

PĀRBAUDĪTĀ TICĪBA

ALBA 2021. GADA KONGRESA DIENAS

20.-22. AUGUSTĀ

Esam pateicīgi, ka postošā pandēmija tuvojās beigām un mēs varēsim vaigu vaigā tikties mūsu šī gada ALBA Kongresa dienās. Lūgšim lai tas tā patiešām būtu! Kaut arī mēs sabrauksim Kongresa dienās, esam kā padome lūguši Ralfu Augstrozi norisi uzņemt atkal uz video un uzlikt uz ALBA "you tube" kanāla. Tās aizsniegs un nesīs svetību daudz vairāk ļaudīm.

Programma

Piektdien, 20. augustā

- 8:30 Kongresa dienu atklāšana un karogi
- 8:45 Brokastis
- 9:30 Rīta svētbrīdis – Inta Augstroze *Ciešanas rada izturību* (Pāvila vēst. romiešiem 5:5-15; Pāvila II. vēst. korintiešiem 4:16 -18)
- 9:45 Dziedāšana – Guntas Plostnieces vadībā
- 10:15 Bībeles studija – Pēteris Aļģe *"Kristiešu ciešanas un Dieva grība"*
- 11:00 Starpbrīdis
- 11:15 Grupu pārrunas
- 12:30 Pusdienas
- 1:30 *Ko mācījamies no pandēmijas? Vairāku ALBA draudžu locekļu ieskati un liecības vada - Juris Alksnītis*
- 3:30 ALBA draudžu kongresa I. sēde
- 6:00 Vakariņas
- 6:45 Vakara junda
- 7:00 Vakara svētbrīdis – māc. Dr. Uldis Ukstiņš *Vajāti bet ne atstāti!* (Pāvila II. vēst. korintiešiem 4:7-14)
- 7:45 Ugunskurs – Gatis Ķeris

Sestdien, 21. augustā

- 8:00 ALBA māsu apv. padomes sēde
- 8:30 Dienas atklāšana un karogi
- 8:45 Brokastis

- 9:30 Rīta svētbrīdis – Benita Ukstiņa *Tie noraida veselīgu mācību* (Apustuļu darbi 20:28-30; Pāvila II. vēst. Timotejam 4:3-4)
- 9:45 Dziedāšana
- 10:15 Bībeles studija - māc. Dr. Pauls Barbins *Atspēkojot maldu mācības*
- 11:00 Starpbrīdis
- 11:15 Grupu pārrunas
- 12:30 Pusdienas
- 1:00 ALBA koņu apvienības sēde
- 3:00 ALBA draudžu kongresa II. sēde
- 5:00 Mēģinājumi
- 6:00 Vakariņas
- 6:45 Vakara Junda
- 7:00 Kongresa beigu svētbrīdis ar Svēto vakarēdienu vada - māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Svētdien, 22. augustā

- 9:00 Dienas atklāšana un karogi
- 9:15 Brokastis
- 10:00 Koņa mēģinājums
- 11:00 **Kongresa dievkalpojums**
Runā – māc. Dr. Pauls Barbins
Vada – māc. Dr. Uldis Ukstiņš
apvienots koris - Guntas Plostnieces izkārtojumā
- 1:00 Pusdienas
- 2:30 *Dziesmu pēcpusdiēna*
Vadītājs – Ralfs Augstroze
- 5:30 Vakariņas
- 6:30 Kongresa dienu noslēgums!

Lūgšim lai Dievs svētī, ka varam vaigu vaigā tikties šī gada Kongresa dienām. Lūgšim par pasauli kuņā tik daudzi miruši no nāvējošās pandēmijas. Lūgšim lai mūsu "Pārbaudītā ticība" ved mūs ikdienas tuvāk mūsu Kungam un Pestītājam!

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš
ALBA priekšsēdis